

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 2/2021

Cena \$ 2.50

FEBRUARY 2021

Před šedesáti roky začala zlovolná demolice památného kostela v Hustopečích u Brna

Kostel sv. Václava v Hustopečích u Brna, záměrně poškozený v noci ze dne 25. na 26. února 1961

Viděno očima přesvědčených komunistů je v politice všechno buď jenom bílé, nebo jenom černé. „Kdo nejde s námi jde proti nám!“, hlásali komunisté v časech, kdy byli na vzestupu své moci. Práví komunisté měli vždy nadřazený, pohrdavý a nepřátelský vztah ke všem náboženstvím, křesťanská nevyjímajíc. My, kdo máme s reálným socialismem a budováním komunismu zkušenosti víme, že komunistická idea je jakýmsi zvláštním druhem náboženství. A toto marx-leninské „náboženství“ se s těmi staršími náboženstvími nesnáší a nikdy snášet nebude.

Podle pokynů svého učitele V. I. Lenina se měli komunisté, přebírající moc ve státě, zaměřovat na ty společenské organizace, které byly v daném státu největší a nejvlivnější. Lenin toto pravidlo definoval jako: „Přebírání moci ve státě ničením hlavních článků řetězce odporu“. V Československu těmi „články řetězce odporu“ byli: nekomunistické politické strany, čsl. armáda, čsl. policie a četníci, tělovýchovná organizace So-

kol, skautská organizace Junák, profesní i dobrovolní hasiči, učitelé na školách a soukromě hospodařící zemědělci. Byly jimi také cirkve a náboženská sdružení. Největší co do počtu věřících byla církev římskokatolická.

Hustopeče u Brna (německy: Auspitz) jsou město v okrese Břeclav v Jihomoravském kraji. Nachází se asi 30 km jižně od Brna v národopisné oblasti Hanácké Slovácko. Oblast je osídlená už od prehistorických dob. První písemná zmínka o Hustopečích u Brna pochází z 1. poloviny 13. století. Významnou roli v historii Hustopečí u Brna sehrál „klášter (pani) Králové“, tj. klášter, který založila a jehož stavbu zaplatila královna vdova Eliška Rejčka. Klášter se latinsky nazýval: „Aula Regia“ a ještě dnes ho naleznete v plné kráse v Brně, v městské části Staré Brno.

„Klášteř Králové“ obec Hustopeče patřila od začátku 14. století do konce 16. století. Důležitým mezníkem Hustopečí u Brna bylo jejich povýšení na město roku 1572. Hustopeče byly významnou a oblíbenou zastávkou dopravců a putujících prodejců i kupců na „Uherské

Kostel sv. Václava v Hustopečích u Brna, pohled od severu, stav před rokem 1945

Kostel sv. Václava v Hustopečích u Brna, pohled od východu. Vpravo vidíme budovu městské radnice.

cestě“. Zdrojem bohatství obce i města Hustopeče u Brna byly trhy s uherským dobytčím a vybírání poplatků.

Také v současnosti leží město Hustopeče u Brna na dopravním tahu mezi Brnem a Bratislavou - těsně kolem něho vede dálnice D2. Městem protéká potok Štinkovka. Dnes v Hustopečích u Brna žije přibližně 6 tisíc obyvatel. Široké okolí města je úrodnou, klimaticky teplou oblastí. Na převážně J a JZ směrem orientovaných pozvolných svazích se dobře daří vinné révě a ovocným stromům. Na okolních svazích, mezi vinohrady, je možné ještě i dnes spatřit původní stepní trávníky.

Ještě v 19. století byly Hustopeče u Brna významným centrem vinařství na Moravě. Dočasný konec moravskému vinařství pak způsobilo šíření cizopasníku zvaného „mšička révokaz“ (latinsky: Viteus vitifolii, též Viteus vitifoliae). Tento škůdce řádil v Evropě na přelomu 19. a 20. století, na Moravě se poprvé objevil roku 1890. Zdecimoval tehdy vinice nejen na Moravě, ale v celé Evropě.

Pokračování na str.

Obrázek na titulní straně:

Část fresky „Smrt Panny Marie“ zhotovené roku 1507 z kostela v Hustopečích u Brna.

Po vážném a úmyslném poškození zdejšího kostela sv. Václava, ke kterému došlo dne 26. února 1961, byla před jeho demolicí odborně sejmula ze severní stěny jižní boční kaple.

Světlo k osvícení pohanům

Rozžihá Maria svíce v nás

Rozžihá Maria svíce v nás,
temnotou s Marií projdem snáz.

Jí patří dík, že mrtvým lánům dal život Boží Syn,
že světlo vešlo do míst, kde dlouho ležel stín.

Jí patří dík, že země k nebi se znovu přiklání,
že padla vláda noci a přišlo svítání.

Jí patří dík, že věčné světlo nám hoří v kostelích,
a nebýt Matky Boží, kdo znal by knihu knih?

Jí patří dík, že Kristův oheň nás nenechává spát,
že rozechřívá ledy a v teplo mění chlad.

Jí patří dík, že všechna díla, co chrání pláštěm svým,
díků za posilu v nouzi, za pomoc trpícím.

Jí patří dík, že zvláštní cestou si vede národ náš,
kéž rozezní se Ave, až přijde Mesiáš.

Rozžihá Maria svíce v nás,
temnotou s Marií projdem snáz.

Bob Flídr
Zpěvník křesťanských písní Hosana

Lidový název „hromnice“ vznikl podle svícení svíček,
které se rozsvěcely při modlitbě v "temných chvílích
života", například při bouřce...

Kéž světlo Boží svítí i nám v těchto temných časech...

*Ježíš řekl: „Já jsem světlo světa; kdo mě následuje,
nehude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.
To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila.“ (Jan 8,12; 1,5)*

Uvedení Páně do chrámu

2. února – svátek lidově nazývaný hromnice

Když přinesli Josef a Meria dítě Ježíše do chrámu,
vzal jej stařec Simeon do náruče a takto velebil Boha:

Nyní můžes, Pane, propustit svého služebníka
podle svého slova v pokoji,
neboť moje oči uviděly tvou spásu,
kterou jsi připravil pro všechny národy:
světlo k osvícení pohanům,
a k slávě tvého izraelského lidu. (Lk 2, 29-32)

**Našeho Spasitele přinesli do chrámu, aby ho tam představili
Hospodinu; klanějme se mu a volejme:**

Pán je světlo národů, Pán je sláva svého lidu.

**Kriste Spasiteli, na tebe čekalo lidstvo po dlouhé věky,
dej světlo víry těm, kdo tě dosud nepoznali.**

Pán je světlo národů, Pán je sláva svého lidu.

**Náš Vykupiteli, tebe s nadějí vyhlížel tvůj vyvolený národ,
dej, ať celý svět poznává, že jsi přítomen ve své církvi.**

Pán je světlo národů, Pán je sláva svého lidu.

**Ježíši, po tobě vlastně touží i ti, kdo si to neuvědomují,
vyjdi jim vstříc, aby se s tebou setkali a dosáhli spásy.**

Pán je světlo národů, Pán je sláva svého lidu.

**Pane, tvé Matce Marii bylo předpověděno,
že bude mít podíl na tvém utrpení,
posiluj všechny, kdo musí kvůli tobě trpět.**

Pán je světlo národů, Pán je sláva svého lidu.

**Kriste, radosti všech svatých, Simeon se dočkal setkání s tebou,
dej umírajícím poznat, že jsi jim blízko,
a zemřelým ukaž navěky svou tvář.**

Pán je světlo národů, Pán je sláva svého lidu.

Z večerních chval svátku Uvedení Páně do chrámu

LITURGICKÁ ČTENÍ

6. neděle v mezidobí - 14. února 2021

1. ČTENÍ - Lev 13,1-2.45-46

Čtení z třetí knihy Mojžíšovy.

Hospodin řekl Mojžíšovi a Árónovi: „Jestliže se u někoho ukáže na holé kůži vřed, strup nebo světlá skvrna - což bývají příznaky zhoubného malomocenství - ať je přiveden k veleknězi Árónovi nebo k některému z jeho synů kněží. Malomocný, na němž se objeví tato vyrážka, ať chodí v roztržených šatech, s rozpuštěnými vlasy a se zahalenými vousy a bude volat: Nečistý, nečistý! Je nečistý po všechen čas, pokud bude mít vyrážku. Je nečistý, bude bydlet sám, musí se zdržovat mimo tábor.“

2. ČTENÍ - I Kor 10,31 - 11,1

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korintánům.

Bratři! Ať jíte, ať pijete nebo cokoli jiného děláte, všechno dělejte k Boží slávě. Nebud'te pohoršením ani židům, ani pohanům, ani Boží církevní obci. Já se také snažím o to, abych ve všem pama- toval na druhé, a nehledím na to, co je prospěšné mně, ale na to, co prospívá všem, aby tak mohli dojít spásy. Napodobujte mne, jako já napodobuji Krista.

EVANGELIUM - Mk 1,40-45

Slova svatého evangelia podle Marka.

K Ježíšovi přišel jeden malomocný a na kolenou ho prosil: „Chceš-li, můžeš mě očistit.“ Ježíš měl s ním soucit. Vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl mu: „Chci, buď čistý!“ A hned od něho malomo- cenství odešlo a byl očistěn. Ježíš ho hned poslal pryč a přísně mu nařídil: „Ne abys někomu o tom říkal! Ale jdi, ukaž se knězi a přines obět' za své očistění, jak nařídil Mojžíš - jim na svědectví.“ On odešel, ale začal to horlivě rozhlášovat a tu událost rozšiřovat, takže Ježíš už nemohl veřejně vejít do města, ale zůstával venku na opuštěných místech. Ale přesto k němu chodili lidé odevšad.

1. neděle postní - 21. února 2021

1. ČTENÍ - Gen 9,8-15

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Toto řekl Bůh Noemovi i jeho synům: „Uzavírám smlouvu s vámi i s vašimi potomky, a se všemi živými tvory u vás: s ptáky, s veškerou krotkou i divokou zvěří země, se vším, co vyšlo z archy, se všemi živočichy země. Uzavírám s vámi smlouvu: Nic, co má tělo, nebude už zahubeno vodou potopy, už nepříjde potopa, aby zpusťovala zemi.“ Bůh dodal: „Toto je znamení smlouvy, které zřizují mezi sebou a vámi i mezi každým tvorem u vás na budoucí pokolení: Kladu do mraků svou duhu a ta bude znamením smlouvy mezi mnou a vámi. Když nakupím nad zemí mraky a v mracích se objeví duha, vzpomenu si na svoji smlouvu, která je mezi mnou a vámi a mezi každým živým tvorem, který má tělo. Voda už nevzroste k potopě, aby zahubila každé tělo.“

2. ČTENÍ - I Petr 3,18-22

Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Milovaní! Kristus vytrpěl jednou smrt za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás smířil s Bohem. Byl sice usmrcen podle

těla, ale podle ducha dostal nový život. V tom duchu šel a přinesl zprávu duším uvězněným. Oni kdysi nechtěli poslechnout, když Bůh v Noemově době shovívavě vyčkával, zatímco se stavěla archa. Jen několik osob, celkem osm, se v ní zachránilo skrze vodu. Voda, která tehdy byla předobrazem křtu, i vám nyní přináší spásu. Ne že by křest smýval špinu z těla, ale vyprošuje nám u Bo- ha, aby bylo čisté naše svědomí, a působí to zmrtvýchvstání Ježíše Krista. On se odebral do nebe, je po Boží pravici a jsou mu podřízeni andělé, mocnosti i síly.

EVANGELIUM - Mk 1,12-15

Slova svatého evangelia podle Marka.

Duch vyvedl Ježíše na poušť. Byl na poušti čtyřicet dní a byl pokoušen od satana, žil tam mezi divokými zvířaty a andělé mu sloužili. Když byl Jan Křtítel uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a hlásal tam Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se Boží království. Obráťte se a věřte evangeliu.“

2. neděle postní - 28. února 2021

1. ČTENÍ - Gen 22, 1-2.9a.10-13.15-18

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Bůh zkoušel Abraháma a řekl: „Abrahámo!“ Odpověděl: „Tady jsem!“ Bůh pravil: „Vezmi svého syna, svého jediného syna, které- ho miluješ, Izáka, a jdi do země Moria a obětuj ho tam jako celopal na jedné z hor, kterou ti označím.“ Když došli na místo od Boha určené, Abrahám tam vystavěl oltář, narovnal dříví, svázal svého syna Izáka, a položil ho na oltář, nahoru na dříví. Pak vztáhl Abra- hám ruku a vzal nůž, aby zabil svého syna. Ale Hospodinův anděl na něho zavolal z nebe: „Abrahámo, Abrahámo!“ Ten se ozval: „Tady jsem!“ Anděl řekl: „Nevztahuj svou ruku na chlapce a nic mu nedělej, neboť nyní vím, že se bojíš Boha, když mi neodpíráš svého syna, svého jediného syna.“ Abrahám pozdvihl své oči, a hle - za ním beran, který se chytil za rohy v křoví. Abrahám šel, vzal ho a obětoval jako celopal místo svého syna. Hospodinův anděl za- volal na Abraháma podruhé z nebe a řekl: „Při sobě samém přísahám - praví Hospodin - že jsi to udělal a neodepřel jsi mi svého syna, svého jediného syna, zahrnu tě požehnáním a rozmnožím tvé potomstvo jako nebeské hvězdy, jako písek na mořském břehu, a tvé potomstvo se zmocní brány svých nepřátel. V tvém potomstvu budou požehnány všechny národy země za to, že jsi mě poslechl.“

2. ČTENÍ - Řím 8, 31b-34

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Je-li Bůh s námi, kdo proti nám? Když ani vlastního Syna neušetřil, ale vydal ho za nás za všechny, jak by nám s ním neda- roval také všechno ostatní? Kdo vystoupí se žalobou proti Božím vyvoleným? Bůh přece ospravedlňuje! Kdo odsoudí? Kristus Ježíš přece zemřel, ano i z mrtvých vstal, je po Boží pravici a přimlouvá se za nás!

EVANGELIUM - Mk 9,2-10

Slova svatého evangelia podle Marka.

Ježíš vzal s sebou Petra, Jakuba a Jana a vyvedl je na vysokou horu, aby byli sami. A byl před nimi proměněn. Jeho oděv zářivě zblél - žádný bělič na zemi by ho nedovedl tak vyblít. Zjevil se jim Eliáš s Mojžíšem a rozmlouvali s Ježíšem. Petr se ujal slova a řekl Ježíšovi: „Mistře, je dobře, že jsme tady. Máme udělat tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi?“ Nevěděl

totiž, co by měl říci; tak byli ustrašení. Tu se objevil oblak a zastínil je. Z oblaku se ozval hlas: „To je můj milovaný Syn, toho poslouchejte!“ Když se rozhlédli, najednou u sebe neviděli nikoho jiného, jenom samotného Ježíše. Když sestupovali z hory, přikázal jim, aby nikomu nevypravovali o tom, co viděli, dokud Syn člověka nevstane z mrtvých. Toho slova se chytli a uvažovali mezi sebou, co to znamená „vstát z mrtvých“.

3. neděle postní - 7. března 2021

1. ČTENÍ - Ex 20.1-17

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Bůh vyhlásil všechna tato přikázání: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. Nebudeš mít jiné bohy mimo mě. Neuděláš si modlu, totiž žádnou podobu toho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí. Nebudeš se ničemu takovému klanět ani tomu sloužit. Já Hospodin, tvůj Bůh, jsem Bůh žárlivý. Stíhám vinu otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kdo mě nenávidí, ale prokazují milosrdenství tisícům pokolení těch, kdo mě milují a zachovávají mé přikazy. Nezneužiješ jména Hospodina, svého Boha. Hospodin nenechá bez trestu toho, kdo by jeho jména zneužíval. Pamatuji na den sobotní, že ti má být svatý. Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. Ale sedmý den je den odpočínutí Hospodina, tvého Boha. Nebudeš dělat žádnou práci, ani ty, ani tvůj syn a tvá dcera, ani tvůj otrok a tvá otrokyně, ani tvůj dobytek, ani přistěhovalec, kterého jsi přijal k sobě. V šesti dnech totiž učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul. Proto Hospodin dni sobotnímu požehnal a oddělil ho jako svatý. Ctí svého otce i svou matku, abys dlouho žil na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh. Nezabiješ. Nezcizoložíš. Nepokradeš. Nevydáš křivé svědectví proti svému bližnímu. Nebudeš dychtit po domu svého bližního. Nebudeš dychtit po ženě svého bližního, ani po jeho otroku, ani po jeho otrokyni, ani po jeho býku, ani po jeho oslu, vůbec po ničem, co patří tvému bližnímu.“

2. ČTENÍ - 1 Kor 1,22-25

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korintánům.

Bratři! Židé si přejí zázraky, Řekové zase hledají moudrost, ale my kážeme Krista ukřižovaného. Židy to uráží a pohané to pokládají za hloupost. Ale pro ty, kdo jsou povoláni, ať jsou to židé nebo pohané, je Kristus Boží moc a Boží moudrost. Neboť „pošetilá“ Boží věc je moudřejší než lidé a „slabá“ Boží věc je silnější než lidé.

EVANGELIUM - Jan 2,13-25

Slova svatého evangelia podle Jana.

Byly blízko židovské velikonoce a Ježíš se odebral vzhůru do Jeruzaléma. V chrámě zastihl prodáváče býčků, ovcí a holubů i směnárny, jak tam sedí. Tu si udělal z provazů důtky a vyhnal všechny z chrámu i s ovci a býčky, směnárníkům rozházel peníze a stoly jim zpřevracel a prodáváčům holubů řekl: „Jděte s tím odtud! Nedělejte z domu mého Otce tržnici!“ Jeho učedníci si vzpomněli, že je psáno: 'Horlivost pro tvůj dům mě stravuje.' Židé mu však namítli: „Jakým znamením nám dokážeš, že tohle smíš dělat?“ Ježíš jim odpověděl: „Zbořte tento chrám, a ve třech dnech jej zase postavím.“ Tu židé řekli: „Tento chrám se stavěl šestačtyřicet let - a ty že bys ho zase postavil ve třech dnech?“ On však to řekl o chrámu svého těla. Teprve až byl vzkříšen z mrtvých,

uvědomili si jeho učedníci, co tím chtěl říci, a uvěřili Písmu i slovu, které Ježíš řekl. Když byl v Jeruzalémě o velikonočních svátcích, mnoho jich uvěřilo v jeho jméno, když viděli znamení, která konal. Ježíš se jim však sám nesvěřoval, protože znal všechny a nepotřeboval, aby mu někdo něco o lidech vykládal. Sám totiž věděl, co je v člověku.

4. neděle postní - 14. března 2021

1. ČTENÍ - 2 Kron 36, 14-16:19-23

Čtení z druhé knihy Kronik.

Všechna knížata, kněží i lid se dopustili mnoha nevěrností. Napodobovali všechny hanebnosti pohanů a poskvrnili chrám, který si Hospodin posvětil v Jeruzalémě. Hospodin, Bůh jejich otců, poslal k nim bez ustání své posly, neboť měl soucit se svým lidem a se svým přibytkem. Ale oni se posmívali Božím poslům, pohrdali jeho slovy a tupili jeho proroky, až se vzrůčil Hospodinův hněv proti jeho lidu, že už nebylo léku. Nepřátelé spálili Boží chrám, zbořili hradby Jeruzaléma, všechny jeho paláce vydali napospas ohni a zničili všechny jeho cenné předměty. Nabuchodonosor vystěhoval do Babylóna všechny jeho obyvatele, kteří unikli meči. Sloužili jemu a jeho synům jako otroci až do zřízení perského království, aby se splnilo Hospodinovo slovo pronesené Jeremiášovými ústy, dokud by země nedostala náhradu za nezachovávané soboty. Po všechny dny zrušení odpočívala, až se naplnilo sedmdesát let. V prvním roce perského krále Kýra vzbudil Hospodin ducha Kýra, perského krále, aby se splnilo Hospodinovo slovo pronesené Jeremiášovými ústy, a on dal prohlásit - i písemně - po celém království: Tak praví Kýros, perský král: Všechna království země mi dal Hospodin, Bůh nebes. On mi přikázal, abych mu vystavěl chrám v Jeruzalémě, který je v Judsku. Kdo je mezi vámi ze všeho jeho lidu? Ať je Hospodin, jeho Bůh, s ním. Ať jde do Jeruzaléma!

2. ČTENÍ - Ef 2, 4-10

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Bratři! Nekonečně milosrdný Bůh nás miloval svou velikou láskou, a když jsme byli mrtví pro své hříchy, přivedl nás k životu zároveň s Kristem. Milostí jste spaseni! Když vzkřísil Krista Ježíše, vzkřísil zároveň s ním i nás, a když vykázal jemu místo v nebi, vykázal je zároveň i nám, protože jsme s ním spojeni. Tím chtěl v budoucím čase ukázat nesmírné bohatství své milostivé dobroty vůči nám, a to pro Krista Ježíše. Milostí jste tedy spaseni skrze víru. Není to vaše zásluhou, je to dar Boží! Dostáváte ho ne pro skutky, aby se nikdo nemohl chlubit. Jsme přece jeho dílo, stvoření v Kristu Ježíši k dobrým skutkům. Bůh je předem připravil, abychom je pak uskutečňovali ve svém životě.

EVANGELIUM - Jan 3, 14-21

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl Nikodémovi: „Jako Mojžíš vyvýšil na poušti hada, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo věří, měl skrze něho život věčný. Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozenného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen. Kdo v něho věří, není souzen; kdo nevěří, už je odsouzen, protože neuvěřil ve jméno jednorozenného Syna Božího. Soud pak záleží v tomto: Světlo přišlo na svět, ale lidé měli raději tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé. Každý, kdo páchá zlo, nenávidí světlo a nejde ke světlu, aby jeho skutky nebyly odhaleny. Kdo však jedná podle pravdy, jde ke světlu, aby se ukázalo, že jeho skutky jsou vykonány v Bohu.“

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 31. ledna 2021

Politické události

Prezident Zeman vyhlásil sněmovní volby 2021

Prezident Miloš Zeman vyhlásil 28. prosince 2020 termín konání voleb do Sněmovny na pátek 8. října a sobotu 9. října 2021. Strany podle něj budou potřebovat dostatek času na volební kampaň, která s ohledem na epidemii koronaviru zřejmě nebude moci probíhat kontaktně. Zeman v této souvislosti stranám doporučil, aby voličům předložily „srozumitelný program bez frází“.

Ze zákona se musí volby konat ve lhůtě začínající 30 dnů před koncem volebního období a končící jeho závěrem. Naposledy se sněmovní volby konaly 20. a 21. října 2017.

Před čtyřmi lety ve volbách jasně zvítězilo politické hnutí ANO 2011 vedené současným předsedou vlády Andrejem Babišem. Získalo 29,64 % hlasů. S velkým odstupem se na druhém místě s 11,32 % hlasů umístila Občanská demokratická strana (ODS). Téměř totožný počet hlasů 10,79 % pak získala Česká pirátská strana. Těsně za Piráty skončila Svoboda a přímá demokracie v čele s Tomio Okamurou, jež získala 10,64 % hlasů. Do dolní komory parlamentu se dostali dále zástupci Komunistické strany Čech a Moravy (KSČM) se 7,76 % hlasů, Křesťanská a demokratická unie – Československá strana lidová (KDU-ČSL) s 5,8 % hlasů, dále TOP 09 s 5,31 % hlasů a uskupení Starostové a Nezávislí (STAN) s 5,18 % hlasů.

Odhady výzkumných agentur mluví jako o vítězi sněmovních

voleb v roce 2021 opět o hnutí ANO 2011. To má ve sněmovně aktuálně 78 mandátů, pro srovnání druhá strana s nejvyšším získaným počtem hlasů ve volbách 2017 ODS, má ve sněmovně 25 mandátů a třetí nejsilnější strana Piráti, kteří v posledních měsících posilují, má 22 mandátů.

Piráti a hnutí STAN 21. ledna 2021 podepsali koaliční smlouvu, která jim zajistí společné místo na kandidátech v podzimních volbách do Sněmovny. Jejich ambicí je získat alespoň 25 % hlasů a sestavit vládní koalici ve spolupráci se stranami z druhého vznikajícího bloku (ODS, KDU-ČSL, TOP 09). Po volbách budou mít obě strany samostatné kluby, ale budou postupovat jednotně. Piráti a hnutí STAN, kteří slibují v koaliční smlouvě snížení daní, zodpovědné řešení migrace, spuštění přípravy na přijetí eura, ale i třeba rovnoprávné sňatky osob stejného pohlaví nebo legalizaci a zdanění konopí.

Předvolební koalici konzervativněji laděných stran chystají další tři opoziční strany – ODS, KDU-ČSL a TOP 09. Chtějí vypracovat koaliční smlouvu do konce ledna a program do konce února.

Zeman dopředu oznámil, že premiérem jmenuje předsedu vítězné strany. „Výhra ve volbách se měří počtem získaných mandátů. Dodal bych počtem získaných mandátů pro konkrétní politickou stranu. Nikoli pro koalici,“ řekl v rozhovoru pro MF DNES.

Předsedu koalice ODS, KDU-ČSL a TOP 09 Petra Fialu tím prezident nepře-

kvapil, jeho postoj však podle něj nahlává hnutí ANO. „Uzká vazba mezi prezidentem a premiérem už asi nikoho nepřekvapuje. Ve volbách však rozhodují voliči. Stále věřím, že prezident bude ctít jejich vůli,“ napsal iDNES.cz Fiala.

Kalousek po 22 letech skončil jako poslanec.

Odchází Babišův výrazný kritik

Bývalý ministr financí Miroslav Kalousek a jeden z nejvýraznějších politiků opozice se vzdal 19. ledna poslaneckého mandátu. „Pokládám za racionální a taktické, aby ve Sněmovně byli poslanci, kteří budou vystupovat v kampani,“ řekl Kalousek a oznámil, že ve Sněmovně končí. Už dříve oznámil, že nebude na podzim kandidovat. Jeho strana TOP 09 bude kandidovat v koalici s ODS a KDU-ČSL.

Kalousek byl poslancem od roku 1998 a za tu dobu se stal jednou z nejvýraznějších osobností české politiky. Jako ministr financí působil jak ve vládě Mirka Topolánka z ODS, tak později Petra Nečase ze stejné strany. Po působení v KDU-ČSL, kde byl nejprve hlavním představitelem jejího pravicového křídla a poté ji i vedl, založil spolu s exministrem zahraničí Karlem Schwarzenbergem TOP 09, jejímž byl také později předsedou.

V každém případě se Kalousek stal jedním z nejlepších rétorů ve Sněmovně, velmi výraznou tvář současně pravicové opozice a také nejtvrdším kritikem současného premiéra Andreje Babiše. Hlavním úkolem vlády, které vzejde z podzimních voleb, je podle Kalouska opravit nyní nefunkční vládní instituce. Věří, že jeho odchod pomůže k lepšímu volebnímu výsledku koalice ODS, KDU-ČSL a TOP 09.

Ve Sněmovně Kalouska nahradí místopředseda TOP 09 a starosta středočeských Roztok Jan Jakob. „Na mé místo přijde člověk, který bude kandidovat,“ řekl Kalousek, který zároveň skončil i jako předseda poslaneckého klubu TOP 09. Tím je nově Vlastimil Válek.

Demonstrace za svobodu a odpovědnost proti opatřením proti šíření koronaviru

Na Staroměstském náměstí v Praze se v neděli 10. ledna sešlo asi 3 tisíce lidí, aby demonstrovali na akci pořádané iniciativou Chcipl PES. Demonstrace za svobodu a odpovědnost se účastnili živnostníci, ale také exprezident Václav Klaus, epidemiolog Jiří Beran či lékař z Fakultní nemocnice Motol Ondřej Polanecký.

Polanecký kritizoval, že vláda podle něj diskutuje pouze s teoretickými vědci a rozhoduje jen na základě číselných statistik. „Výsledkem jejich takzvané odbornosti je to nejjednodušší, ale zároveň nejstupidnější řešení - všechno zavřít,“ prohlásil. Podle něj je nedostatek zdravotnického personálu důsledkem karanténních opatření nebo uzavřených škol. Péče o covidové pacienty rozhodně není ničím mimořádná. Lékaři z první covidové linie jsou prý na současný způsob práce zvyklí a nestěžují si. „Covid-19 si zaslouží náš respekt, ale ne strach ani paniku. Pro většinu populace není nebezpečný. Covid-19 umíme léčit,“ řekl. „Počet pozitivních totiž neznamená počet nemocných nebo nakažlivých a počet zemřelých znamená pouze potvrzenou pozitivitu viru u pacienta, který zemřel naprosto na cokoliv, ať už je to autonehoda, sebevražda, rakovina nebo infarkt. Nenechme se vystrašit názory odborníků ve sdělovacích prostředcích, které

mají spíše charakter poplašné zprávy," uvedl dále.

Na náměstí zhruba v dvouhodinového programu zazněly projevy zástupců podnikatelů v pohostinství, fitness trenérů, lékařů, maturantů či podnikatelských odborů.

Vystoupil například majitel pražské restaurace Šeberák Jakub Olbert. „Koho z nás by před rokem napadlo, že podnikání a živnost bude takové dobrodružství, taková tajná protistátní činnost, záškodnická," prohlásil. Olbert svou restauraci otevřel ke konci loňského roku navzdor vládním opatřením. Ve svém projevu volal po zrušení veškerých vládních nařízení.

Za iniciativu Chcipl Pes vystoupil také exposlanec Jiří Janeček. „Všichni víme, že protiepidemická a chaotická opatření této vlády nefungují a nikdy fungovat nebudou. Naopak víme, že škodí celému národu. Zvládli jsme i těžší situace, jen nás nesmí řídit nemehla. Pojdme otevřít Českou republiku, pojdme se vrátit do normálního světa, pojdme vrátit děti do škol. Pojdme otevřít celou Českou republiku. Pojdme chránit ty, kteří to opravdu potřebují," vyzval na demonstraci.

Na demonstraci vystoupil exprezident Václav Klaus. „Chceme sdělit naší vládě a říci to jasně a jednoznačně: Už toho bylo dost. Už bylo dost všech příkazů a zákazů, které zásadními způsoby poškozují naše životy. Je třeba jednoznačně a nahlas vyhlásit náš nesouhlas. Virus si dělá, co chce, bez ohledu na to, jak škádla vládní PES ministra Blatného. Zákazy jsou účinné v něčem jiném. Mají zničující efekt na naše životy, na naši ekonomiku, na naše státní finance a na duši našeho národa," prohlásil exprezident.

Uzavírání země podle něj k ničemu nepovede. „Vždycky bylo v historii zvykem, že v případě pandemie byli izolováni nemocní. Nyní poprvé jsou při pandemii izolováni zdraví lidé," tvrdí Klaus. „To je naprosto absurdita." Klaus napadl také vakcinaci proti koronaviru: „Teď nám slibují, že nás zachrání nějaká zázračná vakcína, když se jí všichni necháme proočkovat. Myslím, že je třeba jasně říci, že žádná zázračná vakcína neexistuje. Páni doktoři, co přede mnou mluvili, říkají, že si všichni kontaktem s nemocí musíme vytvořit přirozenou imunitu," řekl. Uvedl, že očkování nesmí být povinné a zároveň dodal, že přestože patří do rizikové skupiny, on se očkovat ne nechá.

Prostřednictvím videa promluvil k lidem i epidemiolog Jiří Beran. Ten je známý tím, že v létě loňského roku tvrdil, že na covid-19 zabírá padesát let starý lék. V neděli uvedl, že protiepidemická opatření proti covid-19 se mají navrhovat cíleně. „Doporučuji našim odborníkům, aby se zamysleli nad plošnými opatřeními, aby informovali každého, kdo je ohrožen těžkým vývojem nemoci. Jsem připraven pomoci ministerstvu zdravotnictví při řešení současné situace."

Svolavatel demonstrace a předseda politické strany Svobodní Libor Vondráček řekl, že cíle demonstrace jsou dva. V dlouhodobém horizontu je to „otevření Česka", v krátkodobém pak to, aby vláda začala komunikovat s lidmi, kterých se současná opatření týkají, a vedla s nimi skutečný dialog. Upozornil na to, že už nejde jen o podnikatele, ale také například o jejich klienty, o děti ve školách či maturanty.

Demonstraci nazvanou Otevřeme Česko svolala iniciativa

za zachování provozu restaurací Chcipl PES. Akce měla podle pořadatelů upozornit na kritickou situaci malých a středních živnostníků a podnikatelů. Žádali vládu, ať ukončí opatření kvůli koronaviru.

Ekonomika

Kurzovní lístek

24. 1. 2021 (střed)

EUR, 1	26,150
Kanada, 1	16,923
USA, 1	21,509

Kultura

Sedmimetrovou abstraktní sochu nazvanou

Věž pro Jana Palacha

vztyčil v Klatovech

místní sochař Václav Fiala

Ocelovou skulpturu začal tvořit přesně před dvěma lety, v den 30. výročí Palachova úmrtí. Fialova socha poté cestovala po Austrálii, kde byla součástí výstavy k 30 letům od sametové revoluce v Československu. Nyní ji sochař na čas vztyčil ve svém rodném městě na místě, kde kdysi stávala socha komunistického prezidenta Antonína Zápotockého, řekl dnes Fiala ČTK. Autor mnoha dřevěných, železných i kamenných soch, pamětních desek či fontán ve veřejném prostoru Fiala v zimě pracuje kvůli počasí s kovem. Často své abstraktní sochy tvoří s myšlenkou na konkrétního člověka a dílo pak věnuje jako poctu architektům, filozofům či přátelům. "Před těmi dvěma lety se ve mně obnovila bolest a na druhé straně taková hrdost, že jsem v národě, kde máme Jana Palacha. Tak mně to naskákalo do hlavy, že jsem začal svažovat v příšeří ateliéru jakýsi objekt s myšlenkou právě na Jana Palacha," řekl. Student Jan Palach se zapálil 16. ledna 1969 na Václavském náměstí na protest proti rezignaci lidí na vývoj společnosti po okupa-

ci Československa vojsky Varšavské smlouvy v srpnu 1968. S rozsáhlými popáleninami byl převezen do nemocnice, kde 19. ledna zemřel. Fiala na jeho počest z ocelových částí z vyřazeného jeřábu vytvořil asi dvoutunovou žlutou konstrukci, jakési tyče vzpínající se k nebi. "Lidé se domnívají, že když je to socha pro Jana Palacha, že tam musí být nějaké plameny nebo kříž. Já tak nepřemýšlím, taky nejde o pomník, ale o volnou práci," poznamenal sochař. Právě když na soše pracoval, přišla nabídka z Austrálie. V letech 2004 a 2005 tam vystavoval na prestižní výstavě v Sydney Sculpture by the Sea a dvakrát získal hlavní cenu. Když v roce 2019 v Austrálii chystali výstavu o 30 letech od sametové revoluce, byl Fiala jedním z deseti oslovených českých a slovenských sochařů. "Ukázalo se ale, že je moje socha moc vysoká, že v Sydney se smí stavět jenom sochy šestimetrové a tahle má 7,2 metru," vzpomněl autor. Těsně před doplutím lodě se sochami ale byly v Austrálii volby a nová starostka Sydney pro sochu vydala zvláštní povolení. "Moje představa, aby socha stála na samém okraji útesu nad oceánem tak, aby za ní byla pouze modrá hladina a nekonečné nebe, se naplnila. Tak se stalo, že oceán a nebe se staly součástí sochy a umocňovaly její poslání," řekl autor. Později socha byla ještě na pláži u Perthu, kde spočinula na úzkém kamenném mysu zasahujícím hluboko do moře. "A všude doprovodný text objasňoval, kdo byl Jan Palach, to bylo úžasné," dodal Fiala. Než se vydá na další případnou cestu, zůstane Věž pro Jana Palacha v Klatovech.

Podle: www.idnes.cz

www.fintag.cz

www.ceskenoviny.cz

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Česká televize přináší nový cyklus "Zakázaný Bůh"

Nový cyklus "Zakázaný Bůh" připravilo brněnské studio České televize a na ČT2 a je vysílán od 7. ledna 2021 vždy ve čtvrtek od 21.30 hodin.

Cyklus "Zakázaný Bůh" přináší třináct příběhů, které dokumentují dějiny střetu katolické církve s komunistickým režimem v Československu v letech 1945-1989. Režie jednotlivých dílů se ujala skupina šesti režisérů," uvádí Hana Orošová z České televize. "Série vypráví v dramatickém oblouku konkrétní příběhy a jejich prostřednictvím přibližuje zkoumané historické fenomény a politické změny. Kromě málo známých archivních materiálů se podařilo tvůrcům získat i cenná svědectví aktérů historických událostí."

„Nejde o to vyprávět izolovaný příběh československé katolické církve, ale vnímat ji jako součást celosvětového dění a myšlenkových proudů," zamýšlí se kreativní producentka Jiřina Budíková a dodává: „Většina dílů pak ukazuje konkrétní fenomén v kontextu života výrazné osobnosti církve, a to jak v pozitivním, tak negativním slova smyslu. Vždyť i v církvi jsme se setkali například s kolaborací."

Hned první díl ukazuje, že církev po skončení druhé světové války čeká nelehké období. Komunisté připravují převzetí moci a kněží jim stojí v cestě. To je i příběh jezuitů a publicisty Adolfa Kajpra, který byl za svoje názory vězněn nacisty i komunisty a nakonec zemřel ve věznici v Leopoldově. Kázal, psal články, vyjadřoval se k aktuálnímu politickému dění. Kritické články, které vydával, byly komunistům terčem v oku. Jeho činnost postupně omezovali a v roce 1948 ho uvěznil i odsoudili za velezradu.

Tvůrci mapují období, kdy se komunistický režim postupně vypořádává nejen s kněžími, ale i katolickými intelektuály, řeholníky a jeptíškami. „Katolická církev, za protektorátu pronásledovaná, vyšla ze střetu s nacismem jako morální autorita, a to se komunistům nehodilo," doplňuje kreativní producentka Jiřina Budíková.

Diváci si mohou připomenout nejen takové morální autority katolické církve, jako byl kardinál Josef Beran, který zemřel v nedobrovolném exilu ve Vatikánu, ale i postavy problematické, jako byl politik a kněz Josef Plojhar nebo biskup Josef Vrana, představitel *Pacem in terris*. „Pro mě byl nejvíce objevený a dojemný příběh Františka kardinála Tomáška, který se navzdory odmítavému postoji k Chartě 77 stal symbolem usmíření církve s národem v listopadu 1989 prostřednictvím svatořečení Anežky České. Jeho osudem se také celý cyklus uzavírá," dodává dramaturgyně Nora Obrtelová.

Brutální vražda kněze v Nigérii

V Nigérii byl unesen a brutálně zabit P. John Gbakaan z farnosti sv. Antonína v Gulu, v diecézi Minna, ve státu Niger. Informaci potvrdil otec Jana Jataua, podle něhož k únosu došlo

na cestě z Makurdi ve státu Benue, kde byl kněz se svým bratrem na návštěvě u své matky.

K útoku došlo 15. ledna kolem 21 hodiny místního času nedaleko vesnice Tufa. Oba muži byli zajati ozbrojenými bandity, kteří se následně zkontaktovali s biskupstvím v Minnie a požadovali výkupné ve výši 30 milionů nigerijských nairů (1000 nairů je asi 55 korun), částku posléze snížili na 5 milionů. Mezitím však bylo nalezeno mrtvé tělo otce Johna nedaleko cesty, na níž došlo k únosu. Otec Gbakaan byl zabit mačetami tak brutálně, že jeho tělo bylo obtížně rozpoznatelné. Jeho bratr patrně nadále zůstává v rukou banditů.

Křesťanské sdružení Nigérie (CAN) vyzvalo federální vládu k radikálnímu zásahu proti ozbrojencům, kteří unášejí a zabíjejí náboženské představitele. „Přijali jsme zprávy o zabití našeho drahého otce Johna s velkou konsternací a smutkem," řekl místopředseda sdružení otec John Hayab. Jak dodal, lidé na severu Nigérie žijí v neustálém strachu a mnoho mladých lidí se bojí stát kněžími nebo pastory kvůli ohrožení, kterému jsou v těchto oblastech vystaveni.

Papež uznal heroické ctnosti profesora Lejeuna, objevitele příčiny Downova syndromu

Papež František schválil 22. ledna zveřejnění nových dekretů Kongregace pro svatořečení. Jeden z nich uznává heroické ctnosti francouzského genetika a obránce života profesora Jérôma Lejeuna. Pokud bude uznán zázrak na jeho přímlovu, může být započten mezi blahoslavené.

Ve vědeckém světě je Jérôme Lejeune (1926-1994) známý především jako objevitel trizomie 21. chromozomu, způsobující Downův syndrom. Tento francouzský genetik byl osobním přítelem Jana Pavla II. Spolu s ním stál při zrodu Papežské akademie pro život a stal se jejím prvním předsedou. Zemřel v roce 1994.

Další vatikánské dekrety se týkají v jednom případě mučednictví a v dalších sedmi potvrzují hrdinské ctnosti. Za mučedníka byl uznán italský kněz Giovanni Fornasini (1915-1944), zavražděný nacisty za své antifašistické postoje a spolupráci s partizány.

Mezi Božími služebníky, jejichž heroičnost dekrety ztvrdí je také španělský hudebník a skladatel Santiago Masarnau Fernandez (1805-1882), který v 19. století založil španělskou větev sdružení sv. Vincence z Pauly. Dalšími kandidáty blahorečení jsou anglická konvertitka sestra Maria Josefa od Ježíše (vlastním jménem Elisabeth Prout, 1820-1864), zakladatelka kongregace sester Nejsvětějšího Kříže a utrpení našeho Pána Ježíše Krista, a čtyři Italové: dva horliví kněží Michele Arcangelo Maria Antonio Vinti (1990-1943) a Ruggero Maria Caputo (1907-1980), seminarista Pasquale Canziani (1914-1930), zemřelý předčasně na tuberkulózu, a laička Adele Bonolis (1909-1980), zakladatelka Díla pomoci a sociálního vykoupení v Miláně. Podle zpráv ČBK

Církev k nástupu Josepha R. Bidena do úřadu amerického prezidenta

Papežský telegram Bidenovi: Usilujte o autentickou spravedlnost a svobodu

Papež František napsal 20. ledna 2021 zvláštní poselství u příležitosti nástupu 46. prezidenta USA do úřadu. Ctíhodný Joseph R. Biden, prezident Spojených států amerických, Bílý dům, Washington DC, stojí v hlavičce textu, který citujeme v plném znění.

U příležitosti Vaší inaugurace jako 46. prezidenta Spojených států amerických Vám zasílám srdečné přání všeho dobrého a ujišťuji Vás o svých modlitbách, aby Vás Všemohoucí Bůh obdařil moudrostí a silou k vykonávání tohoto vysokého úřadu. Kéž Američané pod Vaším vedením nadále čerpají sílu z ušlechtilých politických, etických a náboženských hodnot, jež inspirovaly tento národ od jeho založení. V době, kdy vážné krize, s nimiž se naše lidská rodina potýká, vybízejí k prozíravým a společným reakcím, se modlím, aby Vaše rozhodnutí byla vedena úsilím o budování společnosti vyznačující se autentickou spravedlností a svobodou, jakož i neochvějnou úctou k právům a důstojnosti každé lidské bytosti, zejména slabých, zranitelných a těch, kdo nemají hlas. Prosím rovněž Boha, zdroj veškeré moudrosti a pravdy, aby vedl Vaše úsilí o posílení porozumění, smíření a míru ve Spojených státech a mezi národy na celém světě, směřujících k podpoře všeobecného společného dobra. V tomto duchu rád vyprošuji hojnost požehnání Vám a Vaší rodině a milovanému americkému lidu.

Papež František

Američtí biskupové:

Těšíme se na spolupráci, vhod i nevhod

Američtí biskupové ujišťují o své modlitbě za nového prezidenta Spojených států a připravenosti spolupracovat s jeho administrativou. Očekávají, že jako v případě každého prezidentského mandátu budou oblasti, ve kterých se budou shodovat a úzce spolupracovat, ale také jiné, v nichž se názory budou zásadně lišit a střetávat.

V tomto kontextu neváhají připomenout, že Joe Biden se během své kampaně zavázal k zavedení věcí, které podporují morální zlo, ohrožují lidský život a jeho důstojnost, zejména v otázkách potratů, antikoncepce, manželství a genderu. Biskupové se obávají rovněž o svobodu církve a respektování práva věřících na život ve shodě s vlastním svědomím.

Jménem amerických biskupů napsal list k zahájení nové prezidentské kadence předseda episkopátu, arcibiskup José Gomez. Ujišťuje prezidenta Bidena o modlitbě, aby ho Bůh obdařil moudrostí a odvahou a pomohl mu obstát ve zkouškách našich časů, léčit rány způsobené pandemií, zmírňovat politické a kulturní roztržky a sjednocovat Američany v nové oddanosti zakládajícím principům této země, totiž být před Bohem jediným národem, který se nasazuje za svobodu a rovnost pro všechny.

Arcibiskup Gomez ujišťuje, že biskupové se neřídí stranickými zájmy. Jsou věci, ve kterých jsou jim blíže Republikáni, ale jsou jiné, ve kterých stojí na straně Demokratů. Jejich stanovisko vychází ze zásad zakořeněných v Ježíšově evangeliu, které ukazuje pravdu o člověku. Spolupracují s každým prezidentem. Tentokrát však půjde o jedinečnou spolupráci, protože Joe Biden je po šedesáti letech hlavou státu vyznávající katolickou víru. Zároveň však, dodává předseda episkopátu, biskupové mají povinnost hlásat evangelium v celé pravdě a síle, vhod i nevhod, také tehdy, kdy je to nevýhodné nebo kdy jsou pravdy evangelia v rozporu se směrem rozvoje většinové společnosti a kultury.

Metropolita Los Angeles, který je sám latinskoamerického původu, prohlásil, že pro biskupy zůstává nespravedlnost potratů největší, jakkoli nikoli jedinou, prioritou. Jak učí papež František, nemůžeme mlčet, když se v této zemi každoročně eliminuje téměř milion nenarozených dětí. Arcibiskup Gomez připomíná, že potrat působí zranění také ženám a rodinám, ale je také otázkou sociální spravedlnosti. Procenta interrupcí jsou totiž vyšší mezi chudými a menšinami. Vyjadřuje proto naději, že prezident se bude zabývat faktory, které se podílejí na vytváření těchto nerovností, podpoří rodinnou politiku a plnou náboženskou svobodu v debatě o těchto otázkách.

Američtí biskupové s potěšením přijímají výzvu prezidenta Bidena k národnímu uzdravení a jednotě. Přiznávají, že je toho dnes naléhavě zapotřebí. Připomínají však, že skutečné smíření předpokládá trpělivé naslouchání těm, kteří s námi nesouhlasí, připravenost odpustit a zřici se volání po odvetě. Všichni stojíme pod bdělým pohledem Boha, který jako jediný zná a může soudit úmysly našich srdcí. Modlím se, aby dal našemu novému prezidentovi a nám všem milost upřímně hledat společné dobro – dodává v závěru předseda Biskupské konference Spojených států.

Vatican News

<https://www.cirkev.cz/>

Poselství Svatého otce Františka k 29. světovému dni nemocných 11. února 2021 na svátek Panny Marie Lurdské

Milé sestry, milí bratři,

slavení 29. světového dne nemocných, který připadá na památku Panny Marie Lurdské 11. února 2021, je příležitostí, abychom obrátili svou pozornost zvláště na nemocné a na ty, kdo se o ně starají, ať už ve zdravotnických zařízeních, v rodině nebo v komunitě. Zvláště myslím na všechny, kdo na celém světě trpí v důsledku pandemie koronaviru. Všichni, zvláště lidé velmi chudé a na okraji společnosti, ujišťuji, že jsem jim duchovně nablízku, a ubezpečuji je o lásce a starostlivosti celé církve.

1. Inspirací pro téma letošního dne nemocných je úryvek z evangelia, ve kterém Ježíš kritizuje pokrytectví těch, kdo mluví, ale nejednají (srov. Mt 23,1–12). Pokud viru zredukujeme na bezduché slovní cvičení, aniž bychom vstoupili do příběhu bližního a všeho, co potřebuje, pak naše vyznávaná víra neodpovídá reálnému životu, a to je velmi vážné. Ježíš nás chce varovat před nebezpečím, abychom neskouzli ke zbožňování sebe sama. Používá proto silná slova: „Jenom jeden je váš Mistr, a vy všichni jste bratři“ (Mt 23,8).

Ježíšova kritika těch, kdo „mluví, ale nejednají“ (Mt 23,3), je za každé situace a pro každého prospěšná. Nikdo totiž není imunní vůči pokrytectví, velice závažnému zlu. Ve svém důsledku nám brání, abychom jako děti jediného Otce plnili své povolání, žít pro bratrství všech lidí.

Ve vztahu k bratrům a sestrám, kteří jsou v jakékoli nouzi, nám Ježíš ukazuje opačný postoj, než je pokrytectví. Vybízí nás, abychom se před druhým člověkem zastavili, naslouchali mu, navázali upřímný a osobní vztah, abychom s ním soucítili, vnímali jeho rozpoložení a jeho utrpení až do té míry, že je vezmeme na sebe a pomůžeme mu (Lk 10,30–35).

2. Nemoc nám dává zakusit vlastní zranitelnost a současně naši přirozenou potřebu druhého. Zjevněji vnímáme svou křehkost tvora a zakoušíme svou závislost na Bohu. V nemoci nás zcela prostupuje nejistota, velké obavy, někdy i zděšení. Doléhá na nás bezmoc, protože naše zdraví není závislé na našich schopnostech nebo na naší „starostlivosti“ (srov. Mt 6,27).

Nemoc v nás vyvolává otázky po smyslu života, s nimiž se ve víře obracíme k Bohu: otázky, jimiž hledáme nový význam a směr svého života. Někdy nenajdeme odpověď hned. Ani naši přátelé a příbuzní nám v tomto náročném hledání nedokážou vždy pomoci.

Emblematickou postavou je v této situaci Jób. Jeho manželka a přátelé ho v jeho neštěstí nedokážou podržet. Naopak ho dokonce osočují, a tak v něm umocňují samotu a ztížení. Jób se cítí opuštěný a nepochopený. Navzdory své nesmírné slabosti zavrhuje jakékoli pokrytectví a volí cestu upřímnosti vůči Bohu a ostatním. Volá k Bohu tak neodbytně, že Bůh mu nakonec odpoví a otevírá mu nové obzory. Potvrzuje, že Jóbovo utrpení není trestem ani znamením, že by se Bůh od něj vzdálil nebo ho ignoroval. Z Jóbova zraněného a uzdraveného srdce v té chvíli tryskají rozechvělá a pohnutá slova k Hospodinu: „Zvěděl jsem o tobě jen podle doslechu, ale nyní tě zřít moje oči“ (42,5).

3. Nemoc má pokaždé více než jednu tvář: má tvář každého nemocného, i těch, kdo se cítí být zcela opomíjeni, vyloučení, oběti sociální nespravedlnosti, která popírá jejich základní práva (srov. encyklika *Fratelli tutti*, č. 22). Současná pandemie poukázala na velké množství nerovností ve zdravotnickém systému a odhalila nedostatky v péči o nemocné. Péče mnohdy není dostupná pro lidi staré, slabé, zranitelné, často je nevyvážená. To je důsledek politických kroků, toho, jak jsou spravovány zdroje, a úsilí všech, kdo zastávají jakoukoli zodpovědnou roli ve společnosti. Investovat do péče o nemocné je prioritou vyrůstající ze základního principu, že zdraví je prvotní společné dobro. Pandemie však také ukázala velkodušnost a obětavost

zdravotníků, dobrovolníků, pomocného personálu, kněží, řeholníků a řeholnic, kteří zodpovědně, láskyplně a obětavě pomáhají, ošetřují, utěšují a slouží mnoha nemocným i jejich příbuzným. Tichý zástup mužů a žen, kteří se rozhodli pohlédnout nemocným do tváře, vzít na sebe bolest pacientů, které považují za blízké, neboť všichni jsme členy jedné velké lidské rodiny.

Taková blízkost je vzácný balzám, který přináší nemocnému útěchu a povzbuzení v jeho utrpení. My, křesťané, prožíváme tuto blízkost jako výraz lásky Ježíše Krista, milosrdného Samaritána, který se soucítěně sklání nad každým člověkem zraněným hříchem. Ve spojení s Ježíšem skrze Ducha Svatého jsme povoláni, abychom byli milosrdní jako Otec a abychom milovali zvláště nemocné, slabé a típcí bratry a sestry (srov. Jan 13,34–35). Tuto svou blízkost můžeme zakoušet osobně nebo společně: bratrská láska v Kristu totiž vytváří společenství, které je schopno uzdravovat, nikoho neopouští, přijímá především ty nejslabší a jde jim vstříc.

V této souvislosti bych rád připomněl důležitost bratrské a sesterské solidarity, která se konkrétně vyjadřuje ve službě. Má mnoho podob, všechny jsou zaměřené na pomoc bližnímu. „Sloužit znamená pečovat o ty, kdo jsou slabí v našich rodinách, v naší společnosti, v našem národě“ (srov. kázání v Havaně, 20. září 2015). V tomto úsilí je každý povolán „před konkrétní tvář lidí nejslabších upozadit vlastní požadavky a očekávání, své touhy po moci. ... Služba vždy hledí bratru do tváře, dotýká se jeho těla, vnímá jeho blízkost někdy až natolik, že jeho utrpení pociťuje na sobě a snaží se všemožně bližnímu pomoci. Služba proto nikdy není ideologická, protože neslouží idejím, nýbrž osobám“ (tamtéž).

4. Má-li být péče účinná, musí být postavena na vztahu, který umožní celostní přístup k nemocnému. Je třeba, aby tento aspekt zohlednili také lékaři, zdravotníci, odborníci, dobrovolníci a vzali na sebe utrpení těch, které ve vztahu vzájemné důvěry provázejí k uzdravení (srov. Nová charta pracovníků ve zdravotnictví). Jde o úmluvu mezi těmi, kdo požadují péči, a těmi, kdo se o ně starají, která je založená na vzájemné důvěře a úctě, upřímnosti, ochotě. To pomáhá překonávat jakékoli obranné postoje, respektovat důstojnost nemocného, zajistit profesionalitu zdravotníků a udržovat dobré vztahy s rodinami pacientů.

Takový vztah s nemocným nachází svůj nevyčerpatelný zdroj motivace a síly v Kristově lásce, jak to dokazuje tisícileté svědectví mužů a žen, kteří se v péči o nemocné stali svatými. Z tajemství smrti a zmrtvýchvstání Krista se rodí láska, která je schopna dát plný smysl jak pacientovi, tak tomu, kdo o něj pečuje. Svědčí o tom evangelium. Ukazuje, že Ježíšovo uzdravení nevychází ze žádných kouzel, ale je vždy důsledkem setkání, vzájemného vztahu. Ježíš přináší Boží dar a odpovídá na něj ten, kdo ho přijme. Ježíš to shrnuje slovy: „Tvá víra tě zachránila.“

5. Milí bratři a milé sestry, přikázání lásky, které Ježíš zanechal svým učedníkům, se konkrétně naplňuje i ve vztahu k nemocným. Společnost je o to humánnější, čím účinněji se v duchu bratrské lásky dokáže postarat o své trpící a slabé členy. Snažme se dojít tohoto cíle a vytvářejme svět, kde nikdo nezůstane sám, nikdo není vyloučen nebo opuštěn.

Všechny nemocné, všechny pracovníky ve zdravotnictví a všechny, kdo jsou nemocným nablízku, svěřuji přimluvě Panny Marie, Matky milosrdenství a Uzdravení nemocných. Kéž z lurdské jeskyně a z nespočetných poutních míst na celém světě posiluje naši víru a naději a kéž nám pomůže postarat se o druhé s bratrskou láskou. Všem rád uděluji své požehnání.

Dáno v Římě u Sv. Jana Lateránského dne 20. prosince 2020

Papež František

Ocitl jsem se na prahu věčnosti, popsal arcibiskup Graubner

Olomoucký arcibiskup Jan Graubner byl na konci listopadu zasažen nemocí covid 19 a s vážnými problémy skončil na jednotce intenzivní péče v nemocnici. Nějaký čas balancoval na hranici života a smrti, nakonec se však vrátil. Přinášíme rozhovor s ním.

Rok 2020 byl kvůli pandemii koronaviru jedním nejpodivnějších v novodobé historii jak České republiky, tak i podstatné části planety. Vnímáte nynější stav jako logický důsledek života globalizované společnosti jedoucí na stále vyšší výkon, nebo jako příležitost uvědomit si některé zásadní věci, na které většina lidí nemá nebo nechce mít v moderní hektické době čas? Nebo jako obojí?

Ano, spíš jako obojí. Pokrok se zastavit nedá, ale musí být spojený se zodpovědností za důsledky. Některé důsledky je vidět brzy, jiné se dají předvídat, ale některé se objevují až později. Sám jsem například taky cestoval po světě, ale domnívám se, že nedávná doba až příliš jednostranně vsadila na turismus. Jednostrannost není moudrá, protože je zranitelná. Domnívám se, že třeba v této oblasti se nepůjde jednoduše vracet na staré pozice.

Pandemie lidstvo donutila převrátit naruby svoje postoje, pracovní návyky, zažité stereotypy. Mnohým zrušila práci, jiným sebrala koníčky, dovolené, omezila kulturu, sport, setkávání v hospodě i konání bohoslužeb. V čem nejvíce zasáhla církev?

Církev je společenství a k její podstatě patří setkávání a společné slavení. Proto nás omezení bohoslužeb zasáhlo citelně, ale věřím, že jde jen o nedlouhé období, které se dá překonat. Navíc křesťan se snaží věci nepříjemné a bolestné přijmout jak kříž a nabídnout Bohu jako oběť, jako dar z lásky, čímž prohlubuje svůj duchovní život. Tato doba nabízí mnoho příležitostí.

Církev v Česku i ve světě nejsou jen instituce, ale živé organismy se stovkami tisíc či miliony lidí, kteří dál žijí své příběhy. Stejně jako ti, kteří se k žádné víře nehlásí. Na mnoho z nich dopadla krize velmi nemilosrdně jak ekonomicky, tak psychicky. Nejvíce jsou ohroženy rizikové skupiny seniorů, mladých lidí, osamělých, nemocných či sociálně slabých. Je slyšet hlas církve v jednáních se státem, aby na tyto skupiny nezapomněl?

Pokud je to možné, snažíme se jednat bez nátlaků. V takovém případě se sice nemůžeme chlubit tím, že jsme něco vybojovali, ale v praxi to bývá úspěšnější, když to mocní mohou podat jako svůj nápad. Nám jde o věc, ne o to, abychom se prezentovali. A v tom se všelicos podařilo. Navíc jsme sami iniciovali třeba sbírku pro Česko, která pomáhá potřebným, nebo otevřeli psychologické a duchovní poradny nebo dobrovolnickou pomoc seniorům s nákupy. Naše Charita má kromě jiného rozvinutou pečovatelskou a ošetrovatelskou službu, hospice a domovy pro seniory. Tam bojujeme s pandemií, když onemocní personál a sháníme dobrovolníky. Ale několik kněží, bohoslovců a řeholnic nastoupilo i do nemocnic, aby pomáhali.

Jedna z nejdéle fungujících organizací na světě, která je již ze své podstaty velmi konzervativní, musela velmi rychle přistoupit na nové podmínky. Částečně, a pak i úplně zavření kostelů a omezení bohoslužeb přinutilo církev část života elektronizovat a digitalizovat. Vidíte tyto kroky jako trend, nebo jen nutné vybočení poplatné době?

Mám radost z vynálezavosti a ochoty mnohých lidí, kteří se zapojili do rozvoje nových možností, které nabízí technika. Některé novinky se jistě udrží, jako například různé katecheze a nedělní promluvy pro děti nabízené na youtube, ale pokud jde o bohoslužbu, považuji streamování jen za náhražku. Je to podobné, jako kdyby vás někdo pozval na svatební hostinu, které se účastníte na dálku. Je to lepší než nic, ale osobní účast to nenahradí a sebelepší záběr kamery na prostřený pochoutky váš hlad nezažene.

Omezení kontaktů a společenského života na straně jedné, více prostoru k domácí modlitbě nebo k trávení volného času v rodinách. Vidíte to jako přínos? Nebo je společná domácnost s několika dlouhodobě uzavřenými lidmi rizikovým prostorem?

Je to mimořádná příležitost, ale není to snadné. Vyžaduje to dobrou vůli, ochotu zapřít sám sebe ve prospěch druhých, program a řád. Bez toho se mohou lidé doma i pobít. Současně je to příležitost k prohloubení vztahů a nabídka pro růst rodinného společenství jak v rovině duchovní, tak třeba při společné zábavě. Víím o rodinách, které právě v této době objevily poklad společné modlitby.

Jako vrcholný manažer nejpočetnější církve v Česku (dnes již odloučené od státu) jistě pozorně sledujete počínání svých světských kolegů, kteří řídí život národa v době koronavirové krize. Vaše instituce zažila většinu světových pandemií za poslední tisíce let, mnohé z nich určitě pečlivě dokumentovala a jistě by k té současné měla co říct. Žádá vás někdo o radu či historické souvislosti? Máte ambici se o ně podělit?

Nemyslím si, že bychom mohli nabízet systematicky zpracované historické zkušenosti podané tak, že by je šlo v současnosti jednoduše aplikovat. Ale myslím, že důležitější je zkušenost s duchovním a mravním postojem k takovým situacím. I když si velmi vážím svobody a na její omezování ze strany státu jsem citlivý, mrzí mě, že mnozí nejsou ochotni přijímat osobní omezení a ekonomické škody kvůli obecnému dobru a dokonce jsou schopni popírat realitu nemoci jen proto, že oni mají nějaký soukromý názor. Zmínil jste odluku církve. K tomu jen doplním, že většina farností už má taky ekonomické problémy, když půl roku nemají sbírky, ale řadu povinných plateb musejí odvádět. Krize dopadá na všechny a křičet nepomůže.

Na konci listopadu jste musel být převezen do nemocnice kvůli nemoci covid 19. Určitě jste se s ní před tím setkal u svých blízkých či spolupracovníků. Vás ale zasáhla velmi těžce. Překvapila vás něčím? Samozřejmě, že jde o novou zkušenost. Když nejen z reakcí lékařů, ale i z toho, co prožíváte, vidíte, že naděje na uzdravení je malá, díváte se na věci jinak. Setkání s věčností je nadosah. Víte, že už nedokážete nic, že jedinou šancí je pro vás Boží milosrdenství. Tehdy je důležitá zkušenost s ním.

Vím, co zažívali moji přátelé, které stejná nemoc nijak nešetřila. Jak jste toto těžké období prožíval vy? Byl to boj, nebo smíření? Cítil jste podporu lidí, kteří se za vás po celé zemi modlili?

Ta podpora modliteb byla mimořádná a moc důležitá. Jsem za ni velice vděčný. Pro pokoj v duši však byla zásadně důležitá zkušenost duchovního života. V mládí jsem objevil Ježíšovu lásku, která miluje až do posledního dechu na kříži, a to i ve chvíli, kdy se cítí ode všech opuštěný, i od Boha. Celý život jsem se učil v nepříjemnostech a bolestech poznat Opuštěného Ježíše a obejmout ho. Když jsem to udělal i nyní ve chvíli, kdy jsem myslel, že přichází smrt, naplnil mě veliký pokoj.

Vracíte se zpět do normálního života. Pomohlo vám překonání choroby podívat se na svět jinými očima? Změníte něco ve svém vlastním životě nebo navrhnete změny v životě církve? A uvažujete o tom, že se necháte naočkovat?

Čas, který jsem uzdravením dostal, беру jako jakýsi dar navíc. Ten čas není můj, a proto ho chci věnovat tomu, který mi ho daroval. Reformu v církvi navrhnout nebudu, protože ty poklady tady prostě pro všechny jsou, jen se budu více snažit pomáhat lidem, aby je objevili. Doufám, že v rekonvalescenci zvládnou napsat knížku, do které jsem se pustil. S očkováním samozřejmě počítám.

Nové Motu proprio rozšiřuje služby lektora a akolyty na ženy

Papež František vydal Motu Proprio „*Spiritus Domini*“, kterou se mění paragraf Kodexu kanonického práva, jenž doposud stanovoval možnost pověření službou lektora a akolyty pouze muže. Nové znění tak kodifikuje již široce rozšířenou praxi a potvrzuje možnost trvalého pověření těmito službami i ženy.

Formou dvou dokumentů nesoucích datum svátku Křtu Páně (10. ledna), apoštolského listu Motu proprio „*Spiritus Domini*“, a vysvětlujícího doprovodného listu zaslaného prefektovi Kongregace pro nauku víry, kardinálu Ladariovi, stanovuje papež František, že služby lektorátu a akolytátu jsou napříště otevřeny ženám. Je zřejmé, že ženy předčítající od pulpitu Boží slovo během bohoslužeb nebo jinak sloužící při oltáři nejsou novinkou. V mnoha komunitách po celém světě jde o praxi schválenou místními biskupy. Do této chvíle k tomu však chyběl všeobecný předpis a dělo se tak na zásadě výjimky z ustanovení sv. Pavla VI., který v roce 1972 sice zrušil takzvaná nižší svěcení (ostiář, lektor, exorcista, akolyta), avšak vyhradil služby lektora a akolyty pro muže, protože je podle tradičního pojetí považoval za předstupně kněžského svěcení. Papež František nyní v souladu s rozlišováním na posledních biskupských synodách rozhodl o oficiálním potvrzení této přítomnosti žen u oltáře.

Nové znění kánonu 230

Motu proprio „*Spiritus Domini*“ upravuje znění prvního paragrafu 230. kánonu Kodexu kanonického práva, který v nové podobě vypouští specifikaci o mužích a zní takto: „*Laici, kteří mají vložky požadované podle rozhodnutí biskupské konference, mohou být předepsaným liturgickým obřadem natrvalo pověřeni službou lektora a akolyty; toto udělení služeb jim však nedává právo na udržování nebo odměnu od církve.*“ Dokument vstoupil v platnost zveřejněním v Osservatore Romano.

Věřoučný rozvoj a rozlišení charismat

„*Některá shromáždění Biskupské synody poukázala na nezbytnost prohloubit toto téma po věroučné stránce, aby lépe odpovídalo povaze uvedených charismat a požadavkům doby a zároveň nabídlo příslušnou podporu evangelizační úloze náležející církevnímu společenství,*“ píše papež v Motu proprio. „*Na základě těchto doporučení jsme dospěli v posledních letech k věroučnému rozvoji, který ozřejmil, že určité církvi ustanovené služby mají základ ve sdílené situaci pokřtěného a v královském kněžství obdrženém ve svátosti křtu. Tyto služby jsou zásadně odlišné od svátostného kněžství, která se získává ve svátosti kněžského svěcení,*“ čteme v papežském dokumentu.

Spoluzodpovědnost laiků

Motu proprio doprovází list adresovaný prefektovi Kongregace pro nauku víry, kardinálu Luisovi Ladariovi, v němž

František vysvětluje teologické důvody této volby. Papež píše, že „*v rámci obnovy vyznačené II. vatikánským koncillem, dnes pocítujeme se stále větší naléhavostí potřebu znovu objevit spoluzodpovědnost všech pokřtěných v církvi a zejména pak poslání laiků*“. S odkazem na závěrečný dokument Synody pro Amazonii poukazuje na skutečnost, že „*pro celou církev, v nejrůznějších situacích, je naléhavě potřebné, aby se podporovaly a udělovaly služby mužům a ženám... Církev pokřtěných mužů a žen je třeba upevňovat skrze podporu služebnosti a především vědomí důstojnosti získané křtem.*“

Podíl na křestním kněžství

Papež František v listu konstatuje, že „*jasnější rozlišení mezi kompetencemi služeb, které jsou dnes nazývány „nesvátostné či laické“, a „svátostnými službami“ dovoluje uvolnit vyhrazenost prvně jmenovaných pouze pro muže. Jestliže v případě svátostných služeb církev „nemá pravomoc udělit kněžské svěcení ženám“ (srov. sv. Jan Pavel II., Apoštolský list *Ordinatio sacerdotalis*, 22. května 1994), v případě nesvátostných služeb je to možné a dnes se jeví překonání této vyhrazenosti jako příhodné.*“ Papež vysvětluje, že „*nabídnutí možnosti přistoupit ke službě akolytátu a lektorátu laikům obou pohlaví, na základě jejich podílu na křestním (všeobecném) kněžství umocní, rovněž skrze liturgický akt (pověření), uznání cenného přínosu, který již dlouho velmi mnoho laiků, včetně žen, životu a poslání církve nabízí.*“ A papežský list uzavírá, že „*rozhodnutí udělit také ženám tyto úřady, zahrnující určitou trvalost, veřejné uznání a pověření ze strany biskupa, činí účast všech v církvi na díle evangelizace efektivnější.*“

Opatření předchází podrobná teologická reflexe těchto služeb. Pokoncilní teologie znovu objevila významnost lektorátu a akolytátu nejen ve vztahu ke svátostnému kněžství, ale také a především ve vztahu ke kněžství křestnímu. Tyto služby jsou součástí dynamismu vzájemné spolupráce mezi těmito dvěma druhy kněžství a stále více se v nich projevuje jejich v pravém slova smyslu „laická“ povaha, navazující na uskutečňování kněžství, které se týká všech pokřtěných jako takových.

Vatican News

<https://www.cirkev.cz/>

Lektor je ustanoven k četbě z Písma svatého kromě evangelia. Není-li přítomen jáhen, může v průvodu nést mírně pozdvižený evangeliář. Může také vést různé pobožnosti.

Akolyta může pomáhat jako mimořádný přísluhovatel s podáváním svatého přijímání. Podává-li se pod obojí způsobou podává přijímajícím kalich nebo ho drží. Může být též pověřen vystavováním svátosti oltární při adoraci. Na rozdíl od ministrantů může čistit bohoslužebné nádoby při mši svaté. Není-li přítomen kněz nebo jáhen může vést bohoslužbu slova.

Kronika České misie v Chicagu v roce 2020

Svátostný život

Svátost manželství si vzájemně udělili:

07 – 18 Lubomír Jankech
Dorota Panasewicz

Pokřtěny byly děti:

04 – 19 Samuel Selvek
05 – 30 Jakub Halcin
09 – 06 Jesse Dočkal
10 – 04 Victoria Anna Hvizdos
10 – 10 Michael Selvek
12 – 13 Kateřina Anežka Vlčíková
12 – 13 Lilly Marie Vlčíková

Poprvé ke stolu Páně přistoupili:

09 – 20 Natalie Hvizdoš
09 – 20 Adriana Rošťák
09 – 20 Mária Faustina Jašnáková
09 – 20 Klaudia Nella Křištof
09 – 20 Sára Janas
09 – 20 Thomas Martin Basista
09 – 20 Simon Janas Mabry
09 – 20 Maximilian Janas Mabry
09 – 20 Štefan Halčín
12 – 13 Kateřina Anežka Vlčíková
12 – 13 Zuzana Zemčíková
12 – 13 František Ticháček
12 – 13 Pavel Zemčík

Na věčnost byli povoláni:

03 – 02 Peter Krett
03 – 06 Julie Škubalová
03 – 19 Eva Rose Otec
03 – 21 Milada Rošťáková
04 – 05 Martin Otec
07 – 17 Ludvík Rafaj
07 – 25 Luboš Ivanecký
09 – 17 Miloslava Janíková
10 – 29 Marie Kučerová

V roce 2020 bylo celkem:

1 svatba
7 křtů dětí
13 prvních svatých přijímání
9 pohřbů

Hospodaření

Zůstatek 2019:	\$ 232,328.46
Příjmy 2020:	\$ 191,028.62
Vydání 2020:	\$ 154,384.53
Zůstatek 2020:	\$ 268,972.55

Poděkování dobrodincům České misie V průběhu roku 2020 na opravy kostela České misie přispěli:

**Mezi „Stavitele chrámu“
s dary vyššími než \$1000 se řadí:**

Christian Klíma
Ladislav a Marie Murárikovi
Martina Novotný
Vera Borýsek na památku Josefa Borýska
JUDr. Jaroslav Horký - Praha
Tomáš a Ewa Kroupovi
Jan Novotný - Kanada
Kamila Zeman
Pavel a Marie Cíchovi
Joseph Kučera, M.D.
Alice Vedral
Mária a Ray Lawrence
Karel Chrobák
Jiří a Lenka Petraturovi
John Kyncl M.D. a Mila Kyncl M.D.
Nejmenovaný dárcé
Anna Švehla
Antonín a Ludmila Vyskočilovi
John a Rosemary Škachovi
Jerry Otec
Ludvík Pospíchal
Joseph Kocáb
Cyril Přikazský
John Pad'our
Srdužení Exulantů - Chicago
Nejmenovaný dárcé
Rostislav a Irena Ticháčkoví
Pavol Rošťák
Michal Petratur
Ronald a Jana Krčkové
Ján a Adriana Kolodziejovi
Pavel a Emilie Zemčíkovi

Dary \$ 500 - \$ 999 věnovali:

Česká katolická misie - New York
Rev. Antonín Kocurek
Barbara Marik - Funeral Home
Angeline Bultas
Božena Novotná
Ingrid Chybík
Maria Maňkošová
František Schultz
Josef a Ludmila Stojaspalovi
Michael Vukson a Anna Minarik
Miroslav a Cecílie Lazarovi
Marta Rathánová
Jitka Higgins
Stanislav a Margaret Borýskovi
Vojtěch a Maria Chládkovi
Mark a Maria Novákoví
Mary Hrach
Další nejmenovaní dárce

Zvláštní poděkování

North American

Pastoral Center,

fondu spravovanému biskupem
Mons. Petrem Esterkou

**za dar na opravy kostela
\$ 50,000.-**

Dary \$ 100 - \$ 499 věnovali:

Česká Katolická Unie - Cleveland
Jozef a Ružena Mattovi
Josef a Sasha Kučerovi
Jiří Hibler
Zdeněk Nerada
Roman a Yvette Bobčíkovi
Sonia Škubal
Eva a Oshana Aprim
Rev. Milton Suess
Marianne Chybík
Josef Pavlica
Gregory a Markéta Braniovi
Petr a Giovanna Raškovi
James a Paula Kučerovi
Jana Karásek
Hana Urban
Agnes Hrudkaj
Jean Hodek na památku Josefa Hasila
Martin a Anna Rollerovi
Maria Evan
Amálie Klimes
Jiří a Marie Jakubcovi
Věra Černý
Antonín Křištof a Ingrid Matta
Vlasta Šněberger
Jarmila Ševčíková
Jaroslava Kulhánek
Petr a Marie Peterkovi

Poděkování firmám, které prováděly opravy

Jiří Hibler – střechy

Ronald Krček – vodoinstalace

Jano Knížka – elektroinstalace

Radek Thor – topení

**Děkujeme také všem brigádníkům,
kteří odpracovali na opravách
kuchyně, úpravách zahrady a
dalších pracech stovky hodin zdarma.**

Ze života České misie v Chicagu v minulém roce

Milí přátelé!

Zasíláme Vám mnoho srdečných pozdravů z České misie v Chicagu. Vstoupili jsme do nového občanského roku, a to nám dává příležitost k bilancování uplynulých dní. I když minulý rok 2020 byl v mnohém poznamenán celosvětovou pandemií koronaviru, můžeme bez nadsázky říci, že pro nás zde byl opět požehnaný a plodný. Bohu díky za chvíle radostné i období zkoušek.

Počátkem ledna jsme se rozloučili s P. Vojtěchem Dvouletým, kapucínem z České republiky, který více než dva roky požehnaně působil v naší misii jako kooperátor a ve všech směrech účinně pomáhal v duchovní správě a získal si velkou oblibu od dětí, přes mládež a naše mladé rodiny až po generace dříve narozených. Bohužel řádoví představení jej odvolali zpět do vlasti a po návratu nastoupil jako duchovní správce v kapucínském kostele v Brně. Tak zůstává duchovní péče o naše krajany v Chicagu opět pouze v rukou Mons. Hladíka. Naštěstí zde máme ještě dalšího kněze se Slovenska P. Stanislava Bindase z řcholní společnosti misionářů sv. Vincence z Pauly, který již rok a půl vede místní Slovenskou misii. Ta zatím hledá svůj vlastní kostel, a tak se veškeré duchovní dění Slováků dosud odehrává v naší České misii. P. Stanislav některé dny v týdnu bývá v jejich klášteře v Chicagu, některé dny u nás v misii. České a slovenské bohoslužby se střídají a kněží vzájemně dobře spolupracují a v případě potřeby se mohou zastoupit. Velkou pomocí v činnosti misie jsou i laičtí spolupracovníci. V prvé řadě je to Lenka Odehnalová z brněnské diecéze, která zde působí již třetím rokem jako varhanice, učitelka, katechetka a pastorační asistentka a do jisté míry i jako farní hospodyně, která v misii stále bydlí. Jako druhá pomocnice k ní přibyla letos Dominika Brabcová z Českých Budějovic, která koná obdobné služby a do misie pravidelně dochází.

Duchovní činnost naší misie je skutečně bohatá. Denně jsou v našem kostele bohoslužby a můžeme prohlásit, že celý rok bez omezení. I když také zde v USA naplno propukla epidemie koronaviru a asi od poloviny března byla dána nejružnější omezení, do jisté míry podobná jako v Česku nebo na Slovensku, my jsme náš kostel nikdy nezavřeli. V první vlně měli lidé velké obavy, tak mnozí zůstávali doma, ti, kdo přišli, však nebyli nikdy vyhnáni. V době postní i krátce po Velikonocích jsme též pravidelně vysílali naše české mše sv. přes internet, ale potom jsme to zastavili a lidé začali opět přicházet ve větším počtu do kostela. I když také někteří z okruhu našich krajanů nemoc prodělali, není nám známo, že by se někdo za celý rok nakazil v našem kostele. Kostel otví-

ráme každý den ráno v 8 hodin a zavíráme až velmi pozdě večer. V době, kdy americké kostely byly zcela uzavřené, k nám se lidé chodili modlit po celé dny, někteří zde bývali až dlouho do noci. V současné době, kdy většina farností má omezený přístup do kostela na bohoslužby na 50 – 60 věřících a žádají, aby se lidé dopředu nahlásili a po naplnění stavu je pro ostatní stop, u nás jsme tuto praxi odmítli, dvojnásob, když se žádalo, aby účastníci nahlašovali osobní údaje – jméno a telefonní číslo. Většina našich farníků toto odmítla, protože mnozí si ještě dobře pamatují, jak za jejich mládí ve staré vlasti komunističtí agenti i další donašeči z řad obyvatelstva dalekohledem sledovali, kdo chodí do kostela, zapisovali to, a hlásili na Národní výbor nebo do zaměstnání a škol a lidé byli popotahováni za to, že chodí do kostela. I když zde kvůli epidemii je to jiná situace, lidé zásadně řekli: „My se nahlašovat nebudeme.“ Faktem zůstává, že na našich českých nedělních mších v sobotu večer a v neděli dopoledne obvykle více než těch 50 – 60 lidí nebývá. Slováků chodí asi dvakrát tolik, tak P. Stanislav dělá v neděli dvě mše svaté – jednu ráno a druhou po obědě, aby se lidé vystřídalí a nebylo jich pohromadě v kostele mnoho. Náš kostel má kapacitu asi 200 míst k sezení. Přehled našich bohoslužeb přes týden je tento: V pondělí mše sv. večer v 6.00 potom modlitby za uzdravení, v úterý a v pátek slovenská mše sv. v 7.00 večer, ve středu mše sv. v 10.00 dopoledne potom setkání seniorů. Ve čtvrtek mše sv. v 6.00 večer a potom hodinová adorace Nejsvětější svátosti. V sobotu v 6.30 večer s nedělní platností a v neděli slovenská mše sv. v 9.00 dopoledne a v 1.00 po obědě a česká v 10.30 dopoledne. Denně se vždy před mší sv. modlíme společně růženec, také se vždy před mší sv. zpovídá. Na první pátek po mši sv. je pobožnost k Božskému srdci Páně a na první sobotu po mši sv. tzv. večeradlo, tedy další společný růženec a modlitby podle P. Gobbiho. Na první pátky také kněz navštěvuje nemocné po domech. Pravidelně se také každý týden scházejí naše ženy k modlitbám matek za své děti. Nově jsme v letošním roce zavedli večery chval každou třetí sobotu po mši sv. s písněmi, modlitbami a meditací před Nejsvětější svátostí. Ti, kdo nemohou přijít do kostela, mohou celý program sledovat přes internet. Dále máme v misii aktivní dvě růže živého růžence po dvaceti členech.

Po koronavirové přestávce v jamách a letních měsících, kdy se neučilo, začala s novým školním rokem v plném rozsahu opět fungovat naše česká sobotní škola. Žáků je trochu méně, asi 15, a jsou rozděleni do dvou tříd. Tradičně učíme náboženství, český jazyk a vlastivědu a od září jsme nacvičovali s dětmi Živý Betlém, pro vánoční bohoslužby. Od podzimu jsme také začali s přípravou mladých na svátost biřmování, kterou máme vždy druhou a čtvrtou sobotu večer po mši svaté. Je přihlášeno na dvacet biřmovanců.

V uplynulém roce jsme pro školní děti také plánovali první svaté přijímání. Kvůli koronaviru se muselo odložit z obvyklého konce školního roku na podzim. Devět slovenských dětí mělo první svaté přijímání na konci září, čtyři české děti měly první svaté přijímání na třetí neděli adventní, aby tak již na Vánoce mohli přijímat Pána Ježíše. Kvůli omezením pandemie, k velké škodě některých zájemců, nebylo možné se ani vypravit do Prahy na posvěcení obnoveného sloupu Panny Marie, ani jsme nemohli uskutečnit naše místní tradiční poutě k Panně Marii v Exilu do kláštera sv. Prokopa v Lisle a obvyklou podzimní pout' na Holy Hill. Místo

toho jsme si tedy poslední neděli v říjnu udělali Mariánskou pout' v našem vlastním kostele, kde jsme vroucně odprosili Pána Ježíše a Matku Boží za urážky jim spáchané a prosili za mravní a duchovní obnovu našeho národa.

Koronavirus poznamenal výrazně naše společenské a kulturní akce. Počátkem roku vše ještě probíhalo normálně, a tak se 5. ledna uskutečnilo tradiční Tříkrálové odpoledne s koledami a cymbálovou muzikou a 28. ledna jsme prožili překrásný Kytarový koncert Vladislava Bláhy a jeho manželky Tatsiany Drobysh z Brna. Předposní sezonu pak uzavřel 22. února oblíbený Maškarní bál. Pak jsme naštěstí ještě stihli v posledním týdnu před uzavřením letišť uskutečnit „akci roku“, kdy tým lékařek a školitelů z Centra naděje a pomoci z Brna pod vedením MUDr. Láznickové přednášel v naší misii pro širokou veřejnost o manželských a sexuálních tématech, výchově mládeže a uskutečnil kurz přirozeného plánování rodičovství. Brzy na to vypukla pandemie a kvůli zákazu shromažďování musela být na poslední chvíli odvolána výroční schůze naší misie, a pak to pokračovalo - nemohla být tradiční pomlázková zábava, piknik v městském parku, nakonec jsme pro veřejnost zrušili i oblíbenou Mikulášskou besídku. V září na poslední chvíli musela Ústředna Moravských spolků odvolat i tradiční Moravský den. Nicméně s omezenými možnostmi jsme v letních měsících uspořádali čtyři pikniky na zahradě naší misie, dva české a dva slovenské, střídavě vždy v měsíčním rozestupu. Vždy s účastí přes stovku návštěvníků. Lidé se průběžně střídali, pivo i nealko nápoje tekly proudem, nestačily se smažit bramboráky, langosy a klobásky, do posledního kousku se vždy vyprodalo výborné domácí pečivo připravené obětavými ženami. Také se nám podařilo uspořádat tradiční Rummage sale, který misii přinesl pěkný příjem – díky všem, kteří věnovali vhodné věci, díky všem, kdo organizovali prodej, díky těm, kdo připravili bake sale (napeklí buchty a cukroví). Děkujeme také našim ženám, které připravily výborné domácí vánoční cukroví a v adventním čase je nabídly našim krajanům a celý výtěžek věnovaly do misijní pokladny. Doufáme, že epidemie koronaviru nakonec ustoupí a budeme se moci letos vrátit k normálním aktivitám.

V uplynulém roce se v naší misi uskutečnilo mnoho stavebních aktivit. První byly generální opravy střech, kdy na kostele i budově fary byla kompletně vyměněna střešní krytina, oplechování a okapy. To prováděla odborná firma pana Jiřího Hiblera, náklady byly asi 45 tisíc dolarů. Dále jsme věnovali velké úsilí úpravě naší zahrady, brigádnicky se vydláždilo prostranství kolem javoru pod okny farní kanceláře, kde vzniklo pěkné posezení kolem dvou velkých stolů a byla zde umístěna malá kaplička Panny Marie. Věřící dále upravili celou zahradu i záhony kolem kostela, dokola byly položeny betonové obrubníky a nakonec mnoho koberců čerstvého zeleného trávníku. Díky stovkám hodin dobrovolníků tak velmi zkrásnělo okolí našeho kostela. Poslední akcí byla obnova kuchyně u našeho sálu pod kostelem. Celý suterén nám letos opět hodně poškodila voda, která sem vnikla po veliké bouři. V kuchyni stálo několik centimetrů vody, byly zasaženy i další prostory. Podobné přívaly jsme měli již několikrát. Snažili jsme se nyní ještě více zkvalitnit záhybné jímky a pohotovostní čerpadla a veškerou vnitřní kanalizaci odříznout přečerpávacími systémy od kanalizace vnější, odkud se voda vždy vracela do budovy. V souvislosti s tím byly všechny odpady ze střech odvedeny povrchem, když před tím vše bylo pod zemí do městské kanalizace. V souvislosti s tím vším jsme se rozhodli pro generální rekonstrukci kuchyně, kdy byla změněna dispozice, vybourána

jedna zeď, nově rozvrženo celé zařízení. Instalátorské práce provedla firma pana Ronalda Krčka, který je dlouholetým členem naší misie, elektroinstalaci provedl pan Jano Knížka, který je aktivním členem Slovenské misie. Vše ostatní se opět dělalo brigádnicky, kde Ivi podíl na tom měli mužové z naší farní rady, ale i mnoho dalších mužů a žen z misie. Ty dobrovolně odpracované hodiny by se asi nedaly ani spočítat. Dělala se nová podlaha, vykopání a broušení starých betonů a položení nové dlažby, statické zpevnění stropu po vybourání zdi, sádkokartony na stropě a stěnách, malování, instalace nových kabinetů a jejich natírání, nakonec instalace nových spotřebičů – velkého sporáku, nového dřezu a komerční myčky na nádobí, prosklené lednice a barového pultu. Také proběhla částečná oprava rozvodu a čerpadel ústředního topení. V poslední fázi se také dokončila nová spížírna a sklad. Práce trvaly plně tři měsíce a náklady na celé dílo jsme ještě úplně nespočítali. Děkujeme panu biskupovi Esterkovi, který nám z fondu North American Pastoral Center věnoval významný dar na tuto akci a samozřejmě děkujeme též i ostatním dobrodincům, kteří přispěli finančně a svou prací. Poprvé jsme novou kuchyni vyzkoušeli na Den díkůvzdání a do budoucna zde chceme opět obnovit nedělní obědy pro veřejnost i středeční pohoštění pro seniory a pochopitelně všechny velké společenské akce i rodinné oslavy. Sál má pohodlně kapacitu pro sto lidí i více.

Milí odběratelé Hlasů národa, stále dostáváte náš časopis, a dále Bůh, chceme v jeho vydávání pokračovat. Není to snadné po mnoha stránkách, ale jsme si vědomi toho, že jsme poslední skutečný časopis česky psaný, který se v Americe vydává. Vy z ciziny víte, že kvůli koronaviru byly na jaře velké problémy s distribucí. Celý náklad se nám dvakrát vrátil, některá čísla jste dostali až s tříměsíčním zpožděním. Proto jsme se rozhodli pro nový způsob distribuce do Evropy, skrze místní slovenskou zásilkovou službu Tatrashipping, kdy časopis nahalený v obálcích hromadně posíláme v balíku do Brna, jde to letecky přes Polsko a pak kurýrem do České republiky, kde obětavě pan Ing. Kachlík podá zásilky jednotlivě na Českou poštu, a Vy je dostanete domů. Chtěl bych tomuto našemu dlouholetému spolupracovníkovi a dopisovateli poděkovat za tuto službu, ale především bych mu chtěl poděkovat za neúnavnou redakční práci, kdy nás nepřetržitě zásobuje bezpočtem článků a hlavně historických pojednání, která čtenáři vítají a nadšeně čtou a těší se na další, jak víme z bezpočtu pozitivních ohlasů. V souvislosti s tím bych také chtěl poděkovat paní Krčkové, která nám již několik roků připravuje zajímavé články pro anglickou část časopisu. Poděkování patří též ostatním spolupracovníkům, kde letos starší generaci vystřídali mladí, kteří nadšeně pomáhají se skládáním časopisu, sešíváním, razítkováním obálek a lepením známek a přípravou distribuce na poštu.

Milí přátelé, děkujeme Vám za Vaši stálou přízeň a podporu naší misie. Děkujeme Vám za Vaše modlitby a oběti, děkujeme za předplatné časopisu, děkujeme za finanční dary a znovu díky všem za obětavou brigádnickou pomoc. Na všechny dobrodince pamatujeme v modlitbách a při mších svatých. Kéž Vám Pán Bůh všechno, co pro církev a zvláště pro Českou misii v Chicagu děláte, štědře odmění.

Přeji Vám, Vaším rodinám i všem Vaším blízkým v novém roce 2021 hojnost Božího požehnání, Boží pokoj, dobré zdraví a vše nejlepší. Kéž zdárně zdoláme úskalí koronaviru a můžeme se vrátit k normálnímu plnohodnotnému životu. Vzpomínám na všechny v modlitbách a na dálku Vám posílám požehnání.

Mons. Dušan Hladík, český misionář v Chicagu

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home

**10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154**

*Other Funeral Home locations
available upon request*

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbaken@sbcglobal.net

*Continuing the Marik Family Tradition
of Funeral service*

HLASY NÁRODA

Máte již zaplacenou předplatné na rok 2021?

**Vpravo nahoře na nálepce s Vaší adresou
je měsíc a rok, kdy Vám předplatné končí**

USA na rok – osobní odběr v kostele: 30.00 USD

USA na rok – poštou 1.třída:

30.00 + 20.00 poštovné = 50.00 USD

Kanada na rok letecky:

30.00 + 35.00 poštovné = 65.00 USD

(prosíme z Kanady posílejte šeky v US dolarech)

Ostatní cizina na rok letecky:

30.00 + 60.00 poštovné = 90.00 USD

Šeky pište pouze na: Czech Mission

Naše adresa:

Czech Mission

9415 Rochester Ave.,

Brookfield, IL 60513

Tel.: (708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533-1050

Doporučte Hlasy národa svým známým!

**Prosíme dary na kostel i předplatné novin
veškeré šeky pište na CZECH MISSION,
jinak nám šek banka vrátí. – Děkujeme za pochopení.**

CZECH CATHOLIC UNION/ CCU LIFE

***Fraternal Life Insurance
(Insurance & Annuity Sales)
Since 1879***

**5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127**

(216) 341-0444

Uložte si do kalendáře Česká misie Vás zve na DUCHOVNÍ CVIČENÍ

5., 6. a 7. března 2021

v kostele České misie

9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

***Přesný program bude zveřejněn
v příštím čísle Hlasů národa***

Bolestná vzpomínka

*S hlubokou bolestí v srdci
si připomínáme páté výročí,
kdy Bůh povolal na věčnost
našeho jediného syna*

Edwarda Vedrala

**Skonal tiše smířen s Pánem Bohem
29. ledna 2016 ve věku 63 let
po mnohaletém boji s rakovinou.**

Narodil se v Chicagu 21. září 1952.
Graduoval na St. Ignatius High School,
pak studoval na Illinois University.
Postupně byl zaměstnán jako návrhář a
konstruktér železných zábradlí u dvou firem,
než si založil vlastní firmu EDV Corp.
Od malička se aktivně angažoval ve zdejších
exulantských a krajských spolcích:
navštěvoval Českou katolickou školu,
byl činný v Moravské kulturní společnosti,
za kterou mimo jiné po řadu let dělal Mikuláše
v krajském domově pro seniory, rovněž v Besedě.

**Vzpomínková mše svatá za něho bude sloužena
v neděli 7. února 2021 v 10.30 dopoledne
v kostele České misie v Brookfieldu.**

*Děkujeme všem,
kdo si na něho vzpomenete
v modlitbě s námi.*

**Trudy Vedral, manželka s její dcerou Viktorií
Alice Vedralová, matka
Alice, Marie, Ludmila, Pavlína,
Blanka, Albína a Dana, sestry
a ostatní pozůstalí z kruhu rodiny, příbuzných
a přátel v USA a v České republice**

Upřímná vzpomínka

*22. února 2020 si připomeneme
čtrnácté výročí, kdy Všemohoucí Bůh
povolal na věčnost našeho přítele
a bratra v Kristu, pana*

Františka Hortvíka

Narodil se 28. března 1925 v Dambořicích na Moravě.
V Americe žil více než 50 roků. Dlouhá léta bydlel v Berwynu.
Poslední dny života trávil v Domě České misie v Ciceru.
Odpočívá na hřbitově Panny Marie Královny nebe.
Ve svém odkazu byl štedrým dobrodincem
Církve a naší České misie.

**Vzpomínkovou mši svatou za něho
budeme obětovat v kostele České misie
ve středu 24. února 2021 v 10.00 dopoledne.**

*Děkujeme všem, kdo si s vděčností a láskou na něho
vzpomenou s námi a připojí svou modlitbu.*

**Mons. Dušan Hladík
a přátelé z České misie**

Srdečně zveme všechny členy na

VÝROČNÍ SCHŮZI ČESKÉ MISIE

**Schůze se bude konat
v neděli 21. března 2021
v 1.00 po obědě
v klubu České misie
9415 Rochester Ave.
Brookfield, IL 60513**

Bude podána zpráva o činnosti misie za rok 2019 a 2020.
Finanční zpráva o hospodaření misie za rok 2019 a 2020.
Uskuteční se volby nové Misijní rady pro rok 2021.
Bude předložen plán činnosti na rok 2021.

Těšíme se na Vaši hojnou účast.

**Mons. Dušan Hladík, president
a Rada České misie**

Bolestná spomienka

*S hlbokým žiaľom budeme spomínať,
že 8. februára 2021 bude 2. výročie,
ako Pán Boh povolal k sebe nášho
milovaného manžela, otca, starého otca, strýka a
priateľa mnohých v USA, Kanade a ČSR, pána*

Vladimíra Krmana

žijúceho v USA pod menom

Frederick Tornil

Narodil sa 25. júna 1929 v Bratislave na Slovensku. Bol vojenským pilotom a učiteľom lietania. Naposledy slúžil v Piešťanoch, odkiaľ 13. marca 1953 uletel s dvomi priateľmi, lebo mu hrozilo prepustenie od letectva z politických dôvodov. On veľmi miloval lietanie. Pristál v Rakúskom Graci, kde požiadal o azyl anglicku vládu. Azyl mu bol povolený a tiež pobyt v Anglii. Po roku odišiel do Kanady a neskôr do USA, kde mal rodinu. Usadil sa v Chicagu, kde spoznal veľa krajanov, ktorí mu pomohli najst' prácu v General Motors. Usadil sa v LaGrange a oženil sa so svojou bývalou láskou a majú 3 synov.

**Ďakujeme všetkým, ktorí si na neho
spomeniete v modlitbách spolu s nami.**

Smútiaca manželka

Ružena

a synovia

Roman, Martin a Daniel

Na začátku cesty

Občas se chodím dívat, jak pokračují v práci na velké přestavbě křižovatky, kde se křižují dvě velké dálnice – Van Wyck Expy a Grand Central Pkwy. K tomu se zde křižují „menší“ – Queens Blvd., Union Tpke a končící, nebo chcete-li začínající, Jackie Robinson Pkwy. Ta křižovatka je od fary vzdálená ani ne jednu míli. Ted', když je ta doba koronavirová, a žádný volejbal není, tělocvičny zavřené, tak aspoň něco pro tělo a jeho zdraví.

Možná si řeknete: „Co tam můžeš zajímavého vidět? Plno strojů, hlíny, betonu, železa atd.“ Ale jak uvidíte ten spletenec, je to přece jenom zajímavé. Některé příjezdy a nájezdy jsou jenom dočasné, aby se pak zrušily, až se postaví ten správný. Stojí tam také ještě zbytky starých nosníků, které nesly původní nájezdy a výjezdy. Jak jsem to dnes viděl, v duchu jsem si řekl: „Aby se v tom čert vyznal.“ Tedy opravují, jsme křesťanský časopis, tak jsem spíše řekl: „Pane Bože, to je ale složité.“

Ten projektant, nebo spíše ti projektanti, to museli ale dobře promyslet. Udělat správný harmonogram prací. Prostě udělat dobrý projekt, který se teď realizuje. A to není jenom o cestě, ale také o odvodu vody, kanály, světla, stromy a nakonec správné označení – správné tabule, kde a kam ta cesta vlastně vede. Denně tudy projede kolem 600 000 aut. Každé to auto, ať už malé nebo velké, ať už míří jeho majitel do práce nebo na dovolenou, nebo jen tak, používá tuto cestu.

V našem životě je to podobné. Používáme cesty staré, ale také cesty nové. Na křižovatce života se orientujeme podle značek, které vidíme a ty nám ukazují na cíl. My křesťané věříme, že náš velký projektant nás bezpečně povede, abychom nezabloudili. Dal nám pomyslné dálnice, které jsou velmi široké a bezpečné a vedou velmi rychle k cíli. Řekl bych, že to jsou svátosti a především mše svatá. Také naše modlitby můžeme přirovnat k těm menším cestám. Kdysi jsem se setkal s jedním starším pánem a ten mně vyprávěl, že když teď jezdí do kostela, volí cestu takovou, aby nikdy nemusel zabočit doleva – tudíž přes protisměr. Vybočil vždy doprava. Cesta mu trvala trochu déle, ale on si byl jistý, že je v bezpečí... A tak si myslím, že každý z nás má tu svou bezpečnou cestu k Bohu. Možná ani nepoužívá dálnice, důležité ale je, aby se díval na značky, které mu do cesty staví náš dobrý Bůh.

Milí přátelé, na začátku cesty v roce 2021 Vám přeji příjemnou jízdu a hodně bezpečných mil bez nehody....

*Rev. Antotní Kocurek,
český misionář v New Yorku
Z časopisu Zvon, leden 2021*

Mozaika duchovní moudrosti

Přátelé a přátelství

Přátelé jsou ti vzácní lidé, kteří se tě zeptají, jak se ti daří, a počkají i na odpověď.

Přátelství je především opakem sobectví. Znamená, že dáme příteli přednost, že chceme jeho dobro.

Jacques Loew

Přátelství násobí radost a dělí žalost.

Špatných přátel chraň mě Bože, od nepřátel pomohu si sám!

P. Antonín Šuránek

Jistého přítele poznáš v nejisté věci.

Cicero, římský řečník a filozof

Přátelství s dobrým člověkem je jako přístav v bouři. Přátelství se zlým člověkem je jako bouře v přístavu.

Opravdový přítel je ten, který o tobě ví vše – a přece tě má rád. Právě takovým tvým přítelem je Ježíš.

P. Alois Honek

V nouzi poznáš přítele.

české přísloví

Šťěstí přátele získává, neštěstí je prověřuje.

Společná utrpení vytvářejí silnější svazky než společné radosti.

Sebeláska je jedem přátelství.

Jediný způsob, jak získat přítele, je být přítelem.

R. W. Emerson

Kdo hledá přítele bez chyby, zůstane bez přátel.

turecké přísloví

Bud'me přáteli těch, kteří nemají žádné přátele.

bl. Charles de Foucauld

Přátelské slovo nic nestojí, a přece je ze všech darů nejkrásnější.

Nejkratší cestou mezi dvěma lidmi je úsměv.

Pravda a vzdělání

Nelze ustoupit před jednou pravdou, aniž bychom druhé šlápli na paty.

F. Hebbel

Pravda je vždycky nejsilnější argument.

Sokrates, řecký filozof

Pravda není zaručena výmluvností, ale skutečností.

Omyl je vždy nebezpečnější, je-li k němu přimícháno něco pravdy.

Turgeněv

Neuznáš-li svou chybu, děláš další chybu.

čínské přísloví

Hloupí dělají pořád stejné hlouposti, chytrí stále nové.

německé přísloví

Chtít nalézt pravdu je zásluha, i když cestou bloudíme.

Ch. Lichtenberg

Pravda může počkat, má před sebou dlouhý život...

A. Schopenhauer

Lež má krátké nohy.

české přísloví

Moudří jdou skrze omyl k pravdě. Blázni setrvávají v omylu.

Friedrich Rückert

Když slyšíme o člověku, že je příliš vzdělaný, aby uvěřil, je to protirečení. Jako kdyby někdo hovořil o hřebíku, že byl příliš dobrý, než aby přichytil koberec, anebo že závora byla příliš pevná, aby udržela bránu.

kardinál Jan Chryzostom Korec

Ne každý hledá pravdu, ale pravda si každého najde.

M. Horanský

Bůh se nikomu nevnucuje, ale nikoho se nevzdává.

Převzato z knihy:

Mozaika duchovní moudrosti,

kteří vyšla jako příloha časopisu Milujte se 55/2020

On-line ke stažení na: <http://www.milujte.se>

Před šedesáti roky začala zlovolná demolice památného kostela v Hustopečích u Brna

Pokračování ze str. 2

Nejstarší, jednoduchý kostel v Hustopečích u Brna byl postaven už brzy po založení města. První dochovaná písemná zpráva o hustopečském kostele pochází až z roku 1324. Původní stavba kostela byla během 14. století rozšířena přístavbou nové kostelní lodě o rozměrech cca 22 x 11 m. Současně došlo k vybudování věže na severní straně lodě. Na konci 14. století vznikla ještě přístavba u severní zdi lodě. Roku 1395 je už zaznamenáno zasvěcení kostela sv. Václavovi. Ten byl mj. také patronem všech vinařů. Posledními většími úpravami hustopečský kostel prošel na přelomu 15. a 16. století. Na severní straně kostela tehdy vznikla nová kaple, zasvěcená sv. Janu Evangelistovi. Tato kaple nahradila předchozí přístavbu.

Hustopečská Madona, uctívána už ve zbořeném kostele sv. Václava v Hustopečích u Brna

Sifová klenba nad kněžištěm v kostele sv. Václava v Hustopečích u Brna, záměrně poškozeného v noci ze dne 25. na 26. února 1961

Chrámovou stavbu zdobila řada velmi vzácných sochařských a malířských děl. Dokladem toho je kupř. dřevěná, pozlacená Pieta, kterou se podařilo zachránit a která je dnes uchovávána v mariánské kapli nového kostela na náměstí v Hustopečích. Hustopečská Pieta vznikla někdy ve 2. čtvrtině 15. století. Ze zbořeného kostela sv. Václava v Hustopečích u Brna se podařilo zachránit také Hustopečskou Madonu. Je to dřevěná pozdně gotická socha Panny Marie s Ježíškem, zhotovená neznámým autorem v 70. letech 15. století.

Z Mariánské kaple kostela, zbořeného v září roku 1962 v Hustopečích u Brna, se památkářům podařilo sejmut část fresky nazvané „Smrt Panny Marie“. (Poznámka: freska je nástěnná malba, zhotovená na vlhké omítce.) Freska měla velikost 20 m², zhotovena byla v roce 1507. Na lůžku ležící Pannu Marii obklopují svatí apoštolové. Spolu se sv. Janem a sv. Petrem přihlíží také sv. Jakub s kloboukem na hlavě. Ten zde, s

odznakem poutníka, poukazuje na polohu hustopečského kostela na dálkové cestě z Brna do Itálie.

Během let 1512–1517 byl vybudován mohutný pozdně gotický presbytář (kněžiště, prostor kolem hlavního oltáře). Ten byl zaklenutý síťovou klenbou. Také ne tak vysoká hlavní loď kostela byla nově zaklenuta, a to klenbou křížovou. Kostel tím získal téměř definitivní podobu. Pozdější úpravy se týkaly především interiéru a věže kostela. Věž kostela byla v 16. století upravena v duchu tehdy moderní renesance.

Později, v letech 1858 a 1903, byla kostelní věž částečně přebudována v duchu novogotické úpravy kostela. Přestavby a prodloužení kostelní věže do výšky 74 m nad okolní terén způsobily už koncem 19. století její naklonění. Ukázalo se, že kostelní věž stojí na nestabilním podloží. Na stěnách věže se začaly objevovat trhliny, proto bylo přistoupeno k její důkladné rekonstrukci. Roku 1903 se tehdejší stavební odborníci dohodli, že věž osadí kamenným

Kněžiště kostela sv. Václava v Hustopečích u Brna, záměrně poškozeného v noci ze dne 25. na 26. února 1961

ochozem. Práce řídil pan Richard Martin. Ten nechal upravenou věž pokryt těžkými měděnými pláty, umístěny a do provozu byly dány i velké věžní hodiny. Ve věži bylo tehdy zavěšeno 6 zvonů. Zvýšená hmotnost novogotické věže však nebyla úměrná nestabilnímu podloží věže a vlastně se tak spolupodílela na smutném konci kostela.

Dne 25. 4. 1917 byly z věže kostela sneseny zvony. Měly být využity k válečným účelům 1. světové války. Na dobových fotografiích věže kostela v Hustopečích u Brna je vidět, že se to neobešlo bez vybourání otvoru v severní stěně věže, v místech pod velkým oknem. Vybouraný otvor musel mít o něco větší rozměry než největší z pěti na ulici spouštěných zvonů. Zazděný otvor musel být vybourán znovu před ukládáním nových zvonů po skončení Velké války na podzim roku 1918. Obdobná situace nastala na začátku 2. světové války roku 1939 a po jejím skončení roku 1945. Čtvero bourání a zazdívání pracovního otvoru v severní stěně kostelní věže, jakož i manipulace s těžkými zvony ve věži kostela nepochybně zhoršily i tak špatný technický stav hustopečského kostelní věže.

Na konci 2. světové války byl hustopečský kostel v průběhu bojů o město vážně poškozen. K větším opravám chyběly finanční prostředky, proto byly provedeny jenom menší, nejnutnější opravy. Kostel pak už jenom chátral. Kolem kostela tehdy vedla hlavní státní silnice z Brna do Bratislavy, intenzita dopravy nezadržitelně rostla. Staticky narušené věži kostela v Hustopečích u Brna obzvláště škodil průjezd těžkých armádních vozidel a plně naložených nákladních automobilů. Roku 1953 se na stěnách věže kostela (znovu) objevily vážné trhliny. Na důkladnou opravu věže kostela však stále ještě nebylo dost peněz. Veškeré úsilí socialistického státu tehdy směřovalo k budování obrany „tábora míru a socialismu“. Studená válka byla v plném proudu.

Na přelomu let 1960 a 1961 bylo rozhodnuto omezit rychlost motorových vozidel na silnici vedoucí kolem svatojánského a byl na ní zakázán průjezd vojenských tanků a těžkých vozidel. Tato ustanovení však nebyla dodržována.

Tehdejší vysocí funkcionáři socialistického Československa se proto dohodli, že kritický stav hustopečského kostela vyřeší po svém. A to tak, že jako příspěvek k oslavám 13. výročí „Vítězného února“ budou vojenské tanky čsl. armády typu „T 34“ od večera 25. 2. 1961 jezdit kolem kostela v Hustopečích u Brna tak dlouho, až se věž kostela zhroutí. A záměr zničit kostel - svého „třídenního nepřítele“ se jim podařil. Kostelní věž se dne 26. 2. 1961 ve 3:14 h nad ránem zhroutila a spadla na kostel. Přitom prolomila střechu a klenbu kostelní lodi. Presbytář (kněžiště), sakristie a boční kaple však zůstaly neporušeny.

Zbytky kostela sv. Václava v Hustopečích u Brna krátce po pádu jeho věže v noci ze dne 25. na 26. 2. 1961

Mezi místními občany se téměř ihned zvedla vlna odporu. Petici za zachování neporušených částí chrámu tehdy podepsalo 1207 čsl. občanů. Přesto dne 4. 3. 1961 vydala komise Odboru výstavby při Okresním národním výboru (zkr. ONV) v Břeclavi nařízení ke zbouření kostela v Hustopečích, a to včetně jeho zachovalých částí. Proti vydanému demoličnímu příkazu se tehdy postavili také osobnosti z řad odborníků. V březnu roku 1961 sepsal Ing. Zdeněk Budínka, stavební inženýr zaměstnaný v „Ústavu státní památkové péče a ochrany přírody v Praze“, zprávu, která se týkala zabezpečení zbytku kostela. V ní konstatoval, že stav neporušených částí kostela je staticky naprosto vyhovující. Dále pak vyjmenoval ta svoje doporučení, která se týkala záchranných stavebních prací. Ty shledal ekonomicky únosnými a napsal, že: „Vzhledem k historické a umělecké hodnotě nelze tyto vzácné objekty doporučit k vynětí z památkové ochrany“.

V písemném posudku, který byl podkladem pro jednání „Ústřední komise státní památkové péče“, jež probíhalo v Praze dne 16. 3. 1961, se pro záchranu hustopečského kostela vyslovil také historik umění Prof. V. V. Štech. Tehdy napsal: „Kdyby zmizely objekty rozložené na svahu náměstí a ono se stalo prázdnou plochou, vznikla by nezaceřitelná prázdnota. Město by ztratilo svůj ráz i ducha a bylo by nutno uvažovat, jak a čím nahradit zmizelé hodnoty“.

Rozhodující roli však sehrála zvláště okresních činovníků v čele s předsedou „Okresního národního výboru“ (zkr. ONV) v Břeclavi Emilem Horčíčkou. Ti v úplném odstranění kostela v Hustopečích u Brna viděli „významný přínos k upevnění materialistického vědeckého světového názoru“. Emil Horčíčka v přípisu „Ministerstvu školství a kultury ČSSR“ ze dne 5. 4. 1961 napsal: „Hustopeče svým složením jsou středem vysoko religiozního okruhu obyvatel. Dle názoru byra OV KSČ i rady ONV je předpoklad, že pokud budou v tom místě stát poslední zbytky kostela, do té doby bude vytvářen tlak na jeho celou obnovu do původního stavu. Na dotvrzení tohoto důvodu podotýkáme, že v současné době se projevují ohlasy mezi katolickým obyvatelstvem na uspořádání sbírek na obnovu kostela... Kostel má sloužit k udržování starých pořádků.“

Na příkaz okresních funkcionářů muselo být zničeno, rozebráno a odvezeno i to, co z narušeného kostela zbylo. Boj o zrušení demoličního výměru mezi odborníky v oblasti kultury a veřejností na jedné straně a mezi představiteli ONV v Břeclavi na straně druhé byl velice urputný. Trval až do začátku měsíce září 1962. Po soustavném nátlaku komunistů „Ministerstvo školství a kultury ČSSR“ od další památkové ochrany kostela sv. Václava v Hustopečích u Brna upustilo. Poslední překážka, bránící úplné likvidaci stavby, tehdy zmizela. Dne 4. 9. 1962 provedl „Průmstav, n. p. Brno“, destrukci zbytku kostela.

K tomu místní kronikář napsal: „Dne 4. 9. 1962, kolem 10. h dopolední, na znamení sirény opustila většina obyvatel přilehlých domů svoje obydlí, aby z různých míst přihlížela nevidanému divadlu. Místo výbuchu bylo uzavřeno čet-

Demolice kněžiště, sakristie a bočních kaplí kostela sv. Václava v Hustopečích u Brna trhavinou dne 4. září 1962

Z původní, úmyslně zbořeně věže kostela sv. Václava se podařilo zachránit mj. také 4 zvony. Nejstarší z nich, zvaný „Median“, pochází z roku 1501. Zbytky interiéru zdemolovaného kostela byly uchovávány původně na hustopečské faře, později také v nově zřízené kapli, která byla v době komunistické totality povolena pouze jako „depozitář“ pro věci ze zbouraného kostela. Po „sametové revoluci“, uskutečněné v listopadu roku 1989, nastala příznivá situace pro stavbu nového svatostánku.

Místní farář a děkan Mons. Václav Fišer se s obrovským zápalom pustil do díla. Shromažďovaly se finanční prostředky od místních farníků, konaly se sbírky po celé republice. Byla vyhlášena architektonická soutěž, kde nad historizujícím řešením zvítězil novodobý návrh. Základní kámen posvětil papež sv. Jan Pavel II. při své návštěvě na Velehradě 22. dubna 1990.

Nový kostel sv. Václava s kaplí sv. Anežky České na náměstí v Hustopečích u Brna

Prázdná plocha po odvezení kostelní věže a zbytků kostela sv. Václava v Hustopečích u Brna v září roku 1962

Zbytky gotických okenních kružeb z původního kostela zakomponované do moderní stavby nového kostela v Hustopečích u Brna

Nový kostel byl postaven podle projektu brněnského architekta Ludvíka Kolka v letech 1992–1994. Stojí na místě původního, zbořeného kostela v Hustopečích u Brna. Zasvěcen je sv. Václavu a sv. Anežce České. Kostel slavnostně posvětil brněnský biskup Mons. Vojtěch Cikrle 25. září 1994. V roce 1995 byly pořízeny 4 nové zvony, roku 1997 nové varhany. Celkové náklady na výstavbu dosáhly 27,5 milionů Kč. Část byla ze státního příspěvku, další dary od věřících z Česka i ze zahraničí. Kostel dvoupatrová stavba s půdorysem otevřené spirály. V jejím středu je podzemní kaple sv. Anežky České. Severní polovinu spirály tvoří kostelní loď, jižní část obsahuje sakristii, klubovny a učebny. V suterénu je farní sál.

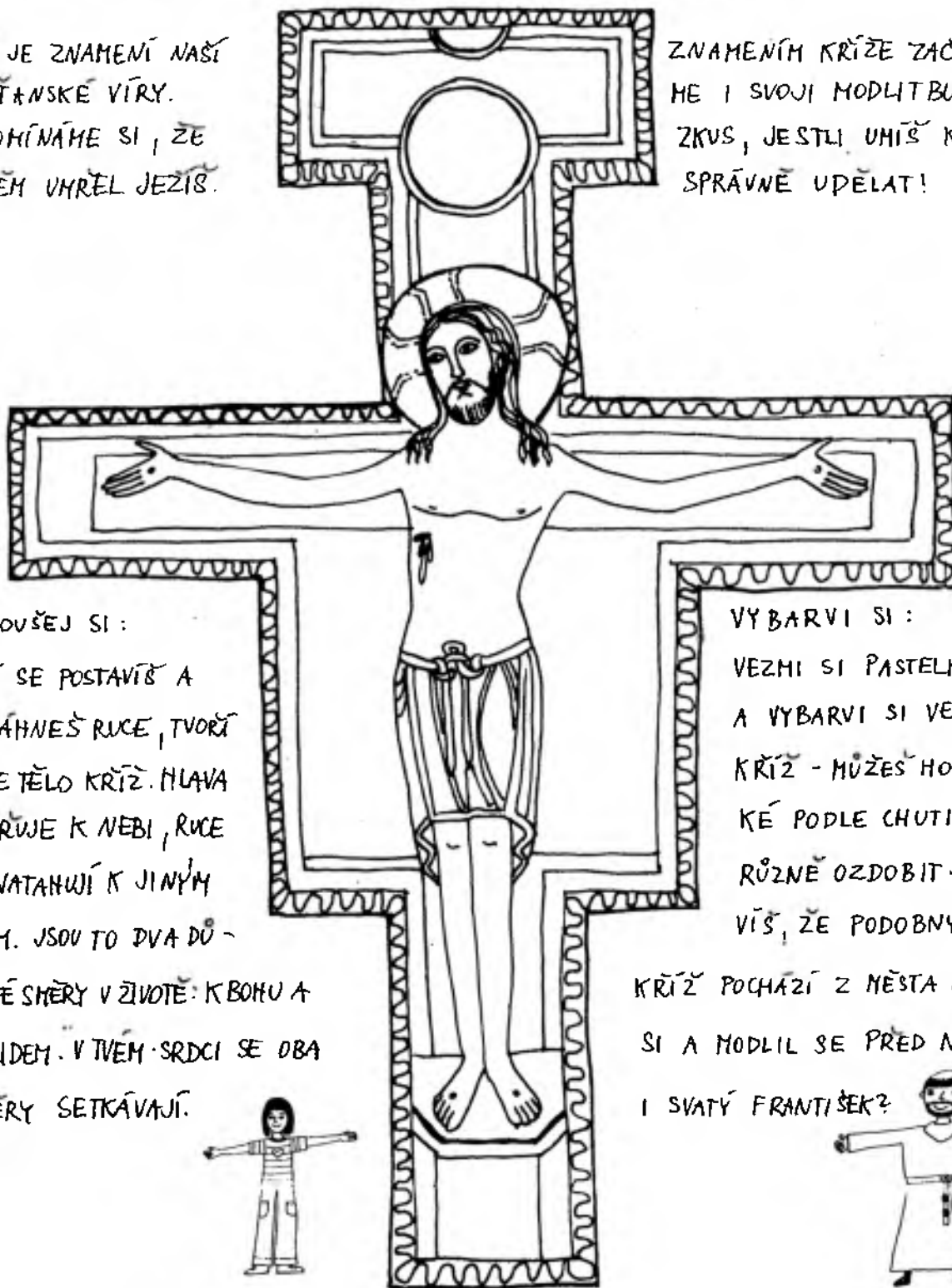
S využitím prací Soni Nezhodové a Šárky Prokešové připravil Jiří Kachlík

DĚTEM

Kříž

KŘÍŽ JE ZNAMENÍ NAŠÍ
KŘESŤANSKÉ VÍRY.
PŘIPOMÍNÁME SI, ŽE
NA NĚM UHRĚL JEZÍŠ.

ZNAMENÍM KŘÍŽE ZAČÍNÁ-
ME I SVOJI MODLITBU:
ZKUS, JESTLI UMÍŠ KŘÍŽ
SPRÁVNĚ UĎĚLAT!

VYZKOUŠEJ SI:

KDYŽ SE POSTAVÍŠ A
ROZTAHNEŠ RUCE, TVOŘÍ
TVOJE TĚLO KŘÍŽ. HLAVA
SMĚŘUJE K NEBI, RUCE
SE NATAHNÚJÍ K JINÝM
LIDEM. JSOU TO DVA DŮ-
LEŽITÉ SMĚRY V ŽIVOTĚ: K BOHU A
K LIDEM. V TVÉM SRDCI SE OBA
SMĚRY SETKÁVAJÍ.

VYBARVI SI:

VEZMI SI PASTELKY
A VYBARVI SI VELKÝ
KŘÍŽ - MŮŽEŠ HO TA-
KÉ PODLE CHUTI
RŮZNĚ OZDOBIT.
VÍŠ, ŽE PODOBNÝ

KŘÍŽ POCHÁZÍ Z MĚSTA ASSI
SI A MODLIL SE PŘED NĚM
I SVATÝ FRANTIŠEK?

A ÚKOL NAKONEC: VŠIMNI SI, KOLIK VYOBRAZENÍ KŘÍŽE MŮŽEŠ NAJÍT: DOHA, V NAŠEM
KOSTELE, V KAPLI, KDE SE SLOUŽÍ MŠE PRO DĚTI? (PROHLÉDNI SI DOBRĚ OKNA, STĚNY, PODLAHU...)

Podle: <https://deti.vira.cz>

Markrabě Jošt Moravský, zvaný též Jošt Lucemburský

Před 667 roky se narodil a před 610 roky zemřel

Vévoda, markrabě a římský král
Jošt Moravský-Lucemburský
* v měsíci říjnu 1354 v Brně
† 18. ledna 1411 v Brně

Jošt Moravský, též Lucemburský, se narodil pravděpodobně v měsíci říjnu roku 1354 (někdy se chybně uvádí rok 1351) v Brně. Zemřel dne 18. ledna 1411 tamtéž. Byl to lucemburský vévoda z dynastie Lucemburků. Narodil se jako prvorozený syn moravského markraběte Jana Jindřicha, mladšího bratra českého krále a římského císaře Karla IV. Lucemburského. Matkou Jošta Moravského byla Markéta Opavská z rodu opavských Přemyslovců. Ve věku dospělosti zastával Jošt funkci moravského a později také braniborského markraběte. V souvislosti s poslední jmenovanou funkcí byl braniborským kurfiřtem (jedním ze 7 volitelů krále „Svaté říše římské národa německého“). Ke konci svého života byl právoplatně zvoleným králem „Svaté říše římské národa německého“.

Jošt Moravský byl vzdělaný, schopný a velmi ctížádostivý člověk, který toužil po stále větší moci a majetku. Aby

dosáhl svých cílů neváhal přejít jako spojenec ke svému protivníkovi. Dokázal obratem změnit svůj názor. Spolu se svými dvěma mladšími bratry Janem Soběslavem a Prokopem citelně zasahoval mj. také do záležitostí českého království. Českému království tehdy vládl jejich bratranec Václav IV. Lucemburský, starší syn roku 1378 zesnulého krále a císaře Karla IV. Lucemburského.

Po smrti svého otce Jana Jindřicha Lucemburského roku 1375 se Jošt Lucemburský stal jedním ze 3 současně panujících moravských markrabat. O správu Moravy, ač nerad, se musel dělit se svými mladšími bratry Janem Soběslavem Lucemburským a Prokopem Lucemburským. Bratři nebyli svorní, což bylo příčinou vleklých válek, které mezi zbývajících dvěma bratry vypukly roku 1380, brzy po smrti prostředního bratra Jana Soběslava Lucemburského. Válka vypukla zřejmě kvůli majetkovému dědictví po Janu Soběslavovi.

Roku 1383 jmenoval tehdy ještě král „Svaté říše římské národa německého“ a současně také český král Václav IV. Lucemburský Jošta Moravského generálním říšským vikářem pro Itálii. Jošt se tak stal zástupcem římského krále v italských říšských državách. To pro něho znamenalo významné povýšení a vítané finanční polepšení. Brzy poté obnovil brněnskou mincovnu a po celou dobu svého dalšího života razil vlastní mince, včetně omezené emise zlatých dukátů.

Roku 1387 Jošt, společně s bratrem Prokopem, pomohl větší finanční půjčkou svému bratranci Zikmundu Lucemburskému k získání uherského trůnu. Odměnou jím byla část dnešního západního Slovenska, včetně města Prešpurku (dnes Bratislavy). Kromě toho roku 1388 zastavil král Václav IV. Lucemburský Joštovi Moravskému hrabství Lucembursko a alsaské fojstství. Jošt Moravský a jeho bratr Prokop, oba sídlící na hradu Špilberk v Brně, byli tehdy velmi bohatými panovníky.

Jošt Moravský-Lucemburský na miniatuře
z Gelnhausenova kodexu
z přelomu 14. a 15. století

Jošt a Prokop rychle rozšiřovali svoji politickou moc a svůj majetek. Roku 1394 se Jošt připojil k „Panské jednotě“, která sjednocovala příslušníky vyšší šlechty proti neschopnému, požívačnému a lenivému králi Václavu IV. Když skupina českých pánů dne 8. 5. 1394 v Králově Dvoře u Berouna zajala a v Rakousku uvěznila krále Václava IV., byl Jošt Moravský jmenován správcem Čech. Moravský markrabě Prokop Lucemburský a králův bratr Jan Zhořelecký stáli tehdy na straně krále. Z vězení na rakouském hradu Wildberg krále Václava IV. vysvobodil jeho nejmladší bratr Jan Zhořelecký. Když pak Jan Zhořelecký

na jaře roku 1396 náhle zemřel, padlo na Jošta podezření, že zorganizoval Janovo zavraždění. Spekulace o travičství se však nikdy neprokázala.

Český král Václav IV. pak Joštovi Moravskému, který měl na jeho dvoře koncem 90. let 14. století znovu velký vliv, zastavil obě Lužice. Také mu, jako léno, udělil Markrabství braniborské. Jošt Moravský se tehdy stal markrabětem braniborským a současně kurfiřtem „Svaté říše římské národa německého“. Později však musel opustit Prahu, když králova přízeň „přeskočila“ zpět na jeho nejmladšího bratra Prokopa. Ten se v době cesty Václava IV. do Německa stal místodržícím v Čechách.

Na Moravě mezi oběma bratry znovu vypukly války. Navíc v srpnu roku 1400 porýnští kurfiřti krále Václava IV. sesadili z trůnu krále „Svaté říše římské národa německého“ jako krále „nepotřebného, nečinného a nedbalého“. Novým králem zvolili Ruprechta Falckého. Jošt Moravský krále Václava IV. Podpořil, ale zaměstnávaly ho boje na Moravě. Prahu pak ovládl Zikmund Lucemburský. Ten chtěl získat vládu nad Čechami, proto zajal Václava IV., později i Prokopa Lucemburského. V té chvíli se Jošt postavil proti Zikmundovi. Na svoji stranu získal většinu českých měst a připojili se k němu i mnozí čeští páni. Zikmund Čechy neovládl, opustil je roku 1403. Do Čech se vrátil až roku 1420.

Václav IV., který roku 1403 uprchl ze zajetí ve Vídni, Jošta za jeho přátelský postoj odměnil důležitým postavením na pražském dvoře. Skončily i války na Moravě. Roku 1405 uzavřel Jošt Moravský, i za krále Václava IV., mír se Zikmundem Lucemburským v uherském hlavním městě Buda (dnes je to součást města Budapest). Z vězení v Prešpurku (dnes Bratislava) se s podlomeným zdravím vrátil i markrabě moravský Prokop. Ten pak zbytek svého života strávil v kartuziánském klášteře v Brně-Králově Poli, kde roku 1405 zemřel.

Po dlouhých 570 letech od Prokopovy smrti se nevědělo, kam byl moravský markrabě Prokop pohřben. Teprve roku 1975, v průběhu nezbytné opravy dlažby v kostele Nejsvětější Trojice v Brně-

Jošt Moravský z dynastie Lucemburků: římsko-německý král, moravský markrabě, lucemburský vévoda, braniborský kurfiřt.

Socha na pravé straně vchodu
místodržitelského paláce v Brně

Králově Poli, byla objevena hrobka, ve které bylo nalezeno neznámé tělo. Po identifikaci, provedené MUDr. Emanuelem Vlčkem z Národního muzea v Praze, bylo nalezené tělo přisouzeno moravskému markraběti Prokopu Lucemburskému. K očekávání svého vzkříšení byl markrabě Prokop roku 1988 uložen do komory v podlaze zrestaurované Andělské kaple. Ta je součástí kostela zasvěceného Nejsvětější Trojici v Brně-Králově Poli.

Roku 1402, během dalšího odboje nespokojené české šlechty proti králi Václavu IV., se Jošt Moravský postavil znovu na stranu vyšší šlechty. Tehdy byl spojencem uherského krále Zikmunda Lucemburského. Brzy nato se s ním politicky rozešel a hned po smrti svého bratra Prokopa roku 1405 stál znovu na straně krále Václava IV.

Jošt Moravský pak vládl na válkou dosti zpuštěné a stále ještě neklidné

Moravě sám. Hodně času trávil také ve stejné rozhádaném Braniborsku. Je zajímavé, že rád pobýval v Berlíně, kde tehdy ještě nebyla založena žádná vládařská rezidence. Podporoval rozvoj města Berlína udělováním privilegií. Stál na počátku tradice Berlína jako hlavního města Braniborska, později Pruska a Německa.

Roku 1410, po smrti římského krále Ruprechta Falckého, se Jošt Moravský spolu se Zikmundem Lucemburským ucházel o funkci krále „Svaté říše římské národa německého“. Volba probíhala v době, kdy král Václav IV. ještě žil. Byl sice králem římským právoplatně zvoleným a korunovaným, ale od měsíce srpna roku 1400 už králem sesazeným. Někteří říšští kurfiřti v měsíci září roku 1410 volili do funkce krále „Svaté říše římské národa německého“ uherského krále Zikmunda Lucemburského.

Protože však Zikmund nedostal dostatečnou většinu hlasů, volba se dne 1. 10. 1410 opakovala. Tentokrát byl králem většinou hlasů zvolen Jošt Moravský-Lucemburský. Ze svého královského titulu se však těšil jen krátce, a to od 1. 10. 1410 do 18. 1. 1411. V posledně uvedeném datu, na brněnském hradu zvaném Špilberk, Jošt Moravský-Lucemburský nečekaně zemřel. Pohřben byl v brněnském kostele sv. Tomáše, který tehdy patřil ke klášteře augustiniánů eremitů. Obě jeho manželství zůstala bez potomků.

Podle některých dnešních badatelů byl Jošt Moravský-Lucemburský na pokyn svého bratrance a protikandidáta Zikmunda Lucemburského otráven. Zikmund se po Joštově smrti stal králem „Svaté říše římské národa německého“. Ani tehdejší vyšetřování, ani novodobý výzkum Joštových ostatků, provedený v roce 1998, však nic takového nepotvrdily. Zpráva o antropologickém zkoumání z roku 1998 uvádí, že Jošt měl robustní, 180 cm vysokou postavu a že jeho kosti vykazují degenerativní změny. Příčinu smrti se u markraběte Jošta Moravského-Lucemburského určit nepodařilo.

*S využitím internetu a
práce Markěty Žákové připravil
Jiří Kachlík, Brno, Česká republika*

Stalo se

Skutečné příběhy ze života s Bohem

Pout' do Mariazell

Ráno, když jsme odjížděli na pout' do Mariazell, ptal jsem se manželky, co jí mám od Panny Marie z Mariazell přivést. Odpověděla, že svčenu vodu a přibalila mi do kabelky lahvičku. V Mariazell jsem našel pramen svaté vody, nabral jsem, poděkoval a v pořádku přivezl domů. Manželka se večer napila a zbytek postavila na noční stolek. Musím připomenout, že měla na lýtku bolest, kterou půl roku léčila, avšak bez výsledku, nemoc se šířila dál. Když se ráno probudila, říká - já si tu nohu potřu tou svčenu vodou. Večer mě volala a říká: "Mě už se ta noha zahojila!" Bolest byla zaslá, potažena jakoby tenkou kůží. V té chvíli jsme si uvědomili, že se stal zázrak. Do tří dnů se celá bolest zahojila a dnes není ani sebemenší stopa po této téměř nevléčitelné chorobě.

Síla modlitby

Nedávno se mě někdo zeptal: "Proč se vlastně modlíš, když se stejně všechno stane podle toho, jak to naplánuje Bůh?" Tímto příběhem, který se mi opravdu stal, bych chtěla ukázat, jak velkou sílu a důležitost modlitba má.

Před dvěma lety byl mé sestře doporučen pobyt v Jánských Lázních. Protože byla ještě malá, musela s ní jet moje maminka. Měly spolu v lázních zůstat tři měsíce. A protože tři měsíce jsou dost dlouhá doba, tak jsme je já, moje starší sestra a taťka přijeli po měsíci navštívit.

Po dlouhé a únavné cestě jsme konečně dorazili a radost ze shledání nebrala konce. Potom nás mamka vzala na procházku a na oběd. Po obědě jsme se rozhodli, že si vyjedeme lanovkou. Došli jsme až na vysokohorskou chatu, odkud lanovka vyjížděla. Taťka šel koupit lístky a já se sestrami a mamkou jsme šly na záchod. Dveře na toaletách se otvíraly vhozením pětikoruny, a tak mamka vytáhla svou peněženku. Protože byla tak dlouho mimo Třebíč, měla v ní všechny doklady a nemalou částku peněz.

Pak už jsme našly taťku a hurá na lanovku. Nasedli jsme do kabinky a už za námi chtěli zavřít dveře, když v tom mamka vykřikla: "Počkat, nechala jsem na záchodě peněženku!" Chtěla vyskočit ven, ale já ji chytila za ruku a zastavila ji. Dodnes nevím, proč jsem to udělala. Dveře se mezitím zaklaply a my odjížděli s jasnou představou o tom, jak naše peněženka skončí. Po 15 minutách jsme vyjeli až nahoru a já s maminkou jsme se rozhodly vrátit rychle dolů a zkusit, jestli tam peněženka ještě nezůstala. Bylo to dost nepravděpodobné, protože když jsme odcházely, na záchodě byla spousta lidí. Začaly jsme se tedy modlit. Modlily jsme

se opravdu upřímně a vroucně. Jakmile se otevřely dveře, vyběhly jsme rychle směrem k záchodkům. U nich stála neuvěřitelně dlouhá fronta. Když jsme se zeptaly jedné z čekajících paní, co se děje, odpověděla nám: "Zasekly se dveře. Už jsme tam několikrát zkoušeli házet peníze, ale asi tam někdo je." Tak jsem vytáhla z kapsy pětikorunu, hodila ji do dveří, ty se s naprostou samozřejmostí otevřely a uvnitř ležela černá peněženka.

Ještě dlouho jsme nemohli uvěřit, co se stalo, ale je to pro nás všechny důkaz, že nic v našem životě není náhoda, ani přesně určená skutečnost.

Maria, naše dobrá Matko!

Maria, do Tvé ochrany svěřuji naše děti. Provázej je na všech jejich cestách, buď jim přímluvkyní u svého Syna, buď jim Maminkou, když je moje oči nevidí. Ty je ochraňuj, veď, skryj je pod svůj mateřský plášť! Toto byla a je moje denní modlitba za naše děti, které nám Bůh svěřil. K ní jsem už nespočetněkrát přidala díky za jejich ochranu.

Bylo to také před jedním prvním květnem. Začínal měsíc Královny máje. Byla neděle. Na louce už kvetly pomněnky, bílé řeřichy, stromy se zelenaly, ptáci už též oznamovali, že je jaro. Šla jsem se projít. Přes všechnu tu krásu kolem, přes vděčnost Tvůrci, který nás tolik každý rok obdarovává, jsem měla v srdci tiseň.

Některé děti už byly ve světě za svými povinnostmi, nejmladší odjel na motorce. Tiseň mě neopustila, ani když jsem se vrátila domů. Navečer nám přijeli říct, že náš syn havaroval a leží v nemocnici. Hned jsme za ním s manželem jeli. Cestou jsme se modlili růženec.

Nevěděli jsme, k čemu přijedeme. Když jsem uviděla syna na nemocničním lůžku, celého zkrvaveného, v bezvědomí a jak se zmítá bolestí, vyvstal mi v mysli obraz. Obraz ze života Matky, které jsem denně svěřovala svoje děti, té nejlepší Matky, jejíž Syn trpěl nevinně, byl zkrvácený, zbičován, vysílený ne svojí vinou, nevinný. A říkala jsem si: "Teď, Maria, Ty naše dobrá Matko, vím, jak Ti asi bylo, ale mnohem hůř než mně, když On Ježíš, za dobro, které pro všechny vykonal, před Tvými očima umíral."

Nevěděli jsme, jak to s našim synem dopadne, byl v kritickém stavu. Když jsem za ním přijela za několik dnů, kdy už mohl mluvit, řekl mi: "Mami, víš proč jsem se nezabil? Já jsem totiž vrazil do zdi kostela." Toto si myslel on, protože kostel byl poslední, co zaregistroval, než na něj dolehl mikropánek.

Díky Bohu, Matce Marii a obětavosti a pečlivosti lékařů a sestřiček, se syn uzdravil bez následků.

Stále jsem cítila v srdci, že chci jít poděkovat do toho kostela, kolem kterého jel. Trvalo to dva roky, než jsme se tam vypravili. Zjistili jsme si, kdy mívají mši svatou, a jeli jsme poděkovat. V blízkém okolí tohoto kostela je poutní kostelík Panny Marie. Chtěli jsme též tam poděkovat Bohu, kostelík byl však zamčený. Půjčili nám ale klíč, abychom mohli dovnitř. Jaké bylo naše překvapení! Uprostřed oltáře obraz Panny Marie a po stranách sochy svatých Petra a Pavla. Zde jsme se ujistili, že Maria, svatí apoštolové a Anděl strážný vyprosili našemu synovi záchranu před náhlou a nenadálou smrtí.

Když jsme z kostelíka odcházeli, setkali jsme se s paní, která nám vyprávěla o historii tohoto poutního místa: Před lety, kdy se ještě vozívalo obilí do mlýna k semletí, jel cestou v údolí rolník s obilím do mlýna. Na voze měl s sebou svoje slepé dítě. To náhle vykřiklo, že vidí světlo, že vidí paní, jak stojí na tamtom pařezu. Ostatní nic neviděli a pasáček, který pásal na louce krávy a slyšel to, švihl bičem přes ten pařez. Dítě zakřičelo, že paní má na tváři bolest. Také na původní soše, kterou nechal dobrý lid z vděčnosti Panně Marii udělat, měla Panna Maria přes obličej jizvu. V kapliče, kde je socha umístěna, vytéká pramen dobré vody. Byli jsme vděční Bohu za setkání s paní, která nám historii tohoto poutního místa přiblížila. Uvědomili jsme si, že Matka Boží nás nikdy neopustí, když se k ní utíkáme s důvěrou, a že může být přítomna na kterémkoli místě. Naši předkové se s důvěrou obraceli k Bohu, k Ježíši, Marii a světcům a také pro nás mají být připomínkou stále Boží přítomnosti kostely, kostelíky, kapličky a kříže, které oni, často i z nuzných prostředků, postavili i pro nás. Buďme jim za to vděční a také z úcty k nim tato místa udržujeme a posvěcujeme modlitbou.

Tuto vzpomínku píši z vděčnosti Bohu a Panně Marii a těm, kteří nám dokázali svoji víru předat.

V Otcově náruči

Ráda bych se s vámi podělila o jednu nevšední maličkost, která se mi přihodila s Bohem v neobvyklou dobu na zcela neobvyklém místě. Mým cílem není obracet čtenáře na víru, ale spíše vést k zamyšlení, jestli je nám Ten, kterému říkáme Bůh a více či méně v něho věříme, skutečným Otcem ve zcela konkrétních životních situacích, anebo jestli je pro nás jen vzdáleným Bohem, který odkudsi ze shora přísným okem pozoruje naše lidské počínání.

Každý z nás má o Bohu různé a často bohužel falešné představy, které se utvářejí celý náš život. Už od dětství na nás působí mnoho vlivů, které podstatně ovlivňují naši často podvědomou představu o Bohu. Jsou to především naši vlastní rodiče, sourozenci, lidé okolo nás, přátelé, životní partner a další okolnosti našeho života...

Pro mě je však Bůh zcela věrným a blízkým Otcem, kterému mohu plně důvěřovat na všech cestách svého života. Právě o tom vypráví tato maličkost, která mě dokonale přesvědčila o Otcově péči a starostlivosti o nás. Přihodila se

před rokem na maturitním večírku, kde jsem oslavovala maturitu společně se svými spolužáky. Jak to tak bývá, vybrali jsme si podnik nazvaný "ROCK DEPO" ve Velkém Meziříčí. Tam jsme se trochu "rozsoupli", ale za chvíli nás to omrzelo. Museli jsme změnit vzduch. Společně s našimi učiteli jsme se přestěhovali na diskotéku nazvanou "FLORIDA". Miluji tanec a protože hrála skvělá hudba, perfektně jsme si zatancovali. Nevím jak vy, ale já na tom nevidím vůbec nic špatného. Většinou mě na takových místech ale drtí vyhaslé a prázdné oči všech přítomných, koketování holek a hrubost kluků. Mám oči otevřené a vidím, tak prostě tančím a modlím se zároveň...

Asi po hodině začala hrát nepříjemná, ubíjející hudba a navíc začal striptýz! Úplné zašlapání a zničení lidské důstojnosti. "Ne, tady už déle nemohu zůstat," rozhodla jsem se okamžitě odejít s vědomím toho, že teď, ve dvě v noci, se prostě nemám jak dostat domů, do Měřína. Zbývalo mi jen několik možností a z nich byly všechny nerealizovatelné: Na taxík jsem neměla peníze, jít na faru někoho budít se mi vůbec nechťelo, priváty u známých byly zamčené a nedobytné, v Nonstopu přeplněno...autobus jel až v pět...sama uprostřed noci...

"Tak a co teď?" Začala jsem se modlit a přitom jsem se procházela po ulicích. Byla mi dost velká zima, měla jsem jen tenké šaty a začala padat rosa... Jako každá holka jsem věděla, co se mi může všechno přihodit a i když jsem dost velký strašpytel, tehdy jsem se nebála, snad právě proto, že jsem se modlila. Zabloudila jsem na jedno sídliště, ta zima už byla opravdu nesnesitelná! Při vzpomínce na tu chvíli to pro mě byla bezvýchodná situace. Najednou mi ze srdce vytryskla tato vroucí prosba k našemu Otcovi: "Tati, prosím Tě, nějak mě odsud dostaň!!!" Někdy je velmi těžké vyslovit takovouto větu s opravdovou důvěrou, zvláště, když je situace bezvýchodná. Tehdy jsem ji ale vyslovila a dál už jsem nad ničím nepřemýšlela. Z ničeho nic, asi 60 m ode mě vyjelo ze zatáčky auto. Jestli jsem se předtím nebála, tak teď už jsem dostala pořádný strach, zrychlila jsem a pokusila se zahrnout do zatáčky, aby mě to auto nevidělo, ale naštěstí už bylo pozdě, to auto se řtilo přímo ke mně...No, nejsem hloupá? Tak já chci po Otcovi, aby mě odtamtud dostal a když je záchrana na cestě, tak já utíkám... Auto zastavilo přímo vedle mě, byla to policie. Z otevřeného okna vykoukl překvapený policajt s otázkou: "Slečno, co tady děláte?" Uprímně jsem odpověděla, že čekám na autobus. Oba dva policajti se na mě koukali jako na mimozemšťanku. Když si na to teď vzpomínám, musím se smát. Doposud ale nevím, kdo byl vyjevený víc, jestli já z nich nebo oni ze mě... Nicméně hlavně, že po naší krátké konverzaci jsem nasedla do jejich auta a jako správná "diskotéková šoumenka" jsem byla unášena v policejním vozidle kolem FLORIDY rovnou domů. Ted' ale vážně. Při mém srdečném rozhovoru s policajty a vysvětlování mé patové situace se jeden z nich najednou zarazil a zeptal se mě: "Víte vy vůbec, co se vám mohlo stát? Nedávno jsme tady měli jedno znásilnění." Nic jsem na to neodpověděla. Bez toho, že bych celou situaci nějak zlehčovala, vím, že tehdy se mi nemohlo stát skutečně

vůbec nic, protože jsem měla neochvějnou jistotu, že jsem v Otcově náručí a že mi ani jediný vlas z hlavy nespadne bez Jeho vědomí...

V životě každého z nás je však mnohem více závažnějších, často neřešitelných situací. Nechci nikdy zapomenout na to, co pro mě v mém životě Bůh učinil, ať už se jedná o tuto malou příhodu nebo o jeho zásah v mnohem těžších chvílích. Bůh je pro mě drahým Otcem ve chvílích, kdy se směji, pláču nebo nadávám, ať běžím nebo stojím, ať jsem plná vděčnosti nebo ať se vztekám, ať se raduji nebo ať si myslím, že už to dál nejde, stále zůstává důvěrně blízkým Přítelem. Přála bych vám všem a také sama sobě, abychom se neustále zbavovali našich falešných a životem reformovaných představ o Něm a abychom ho hledali a nalézali v našem každodenním všedním životě takového, jaký skutečně je, jako Někoho, kdo je nám blíž než my sami sobě....

Víc než jsem prosila

V roce 1968 jsem utrpěla komplikovanou zlomeninu kotníku pravé nohy. Noha mě zůstala nepohyblivá, chodila jsem o francouzské holi s bolestí a velmi špatně. Následkem toho se mi křivila páteř. Od toho jsem měla velké bolesti v zádech a u srdíčka. Mrtvily mě obě ruce. Ráno jsem je měla mrtvé až po lopatky a dál jsem je necítila vůbec. Soudní lékař mi řekl, že dostanu invalidní vozík. Dne 5. 5. 1998 jsem jela na pouť do Medžugorje a prosila jsem Pannu Marii, aby mi pomohla, abych to všechno vydržela. Panna Maria mě vyslyšela a pomohla mi. Noha se mi začala v kotníku pohybovat a chodila jsem bez hole a bez bolesti. Nebolí mně v zádech ani u srdíčka a ruce mám zdravé. Vůbec mi netrnou a všechnu práci můžu dělat.

Léta jsem trpěla chronickým zánětem průdušek. Záchvat kašle mi trval celou hodinu i déle. Snažila jsem se chodit alespoň v neděli do kostela a pokaždé jsem musela na chvíli odejít. Moc jsem toužila alespoň jednou být na celé mši svaté. Toto přání jsem měla několik roků. Pak se mi začaly průdušky pomalu uzdravovat a od roku 1996 jsem už nebyla s průduškami vůbec nemocná. Takže jsem mohla začít jezdit na pouť do Medžugorje. Přivezla jsem si od Panny Marie úplné uzdravení a když jsem šla později na kontrolu, tak lékař řekl, že jsem úplně zdravá.

Vzdávám díky Panně Marii a Pánu Bohu a píši to jako svědectví a povzbuzení druhým.

Jiřík

Vždy po prvním svatém přijímání jsem dbala, aby si dítě vykonalo 9 prvních pátků (tj. svatá zpověď a svaté přijímání - znamenají velké přísliby). Všechny děti byly zbožné a dobře se učily, ale jeden syn Jiřík začal odpadat na studiích, až přestal úplně chodit do kostela a na víkendy raději zůstával v Brně. Udělal dvě vysoké školy a mě říkal: "Ty máš tu víru tak důvěřivě prostou." Hodně jsme se za něho

modlili a důvěřovali Bohu.

Po revoluci jsem se dostala ke kazetám P. Kodeta a pouštěla jsem je nenásilně, ale tak, aby i Jiřík něco zaslechl. To už byl zvěrolékařem a u případů mu z vděčnosti nabízeli alkohol. Moc jsem tím trpěla a měla strach, aby někoho nepřejel autem. Že se zabije Jiří, o to jsem strach neměla, důvěřovala jsem Pánu Ježíši, že má první pátky.

Po čase, když jsem mimochodem v jeho přítomnosti zase poslouchala kazetu, řekl Jiřík: "Tomu člověku to pálí, s tím bych se chtěl seznámit." Nebylo nic snazšího, domluvit telefonem schůzku. Přijel z Vydří velice nadšen, dovezl si nějakou literaturu, kazety a sám občas zajel za P. Kodetem.

Po několika schůzkách se celou noc připravoval na svatou zpověď. Od otce Vojtěcha se vrátil jiný člověk - můj Jiříček. Ted' se snažil sám evangelizovat. Kupoval knihy, kazety posílal kamarádům. Na poště aby bylo nečitelné razítko a zásilka tak splnila svůj účel. Časem se zase připravoval na svatou zpověď a volal domů z asi 50 km vzdáleného městečka, že právě vykonal svatou zpověď. Když dojel, všimla jsem si, že chraptí. On ale říkal: "Mami, to nic, to do rána přejde." Ráno nevstával, a když ho šel druhý syn vzbudit, Jiřík byl mrtev. Plicní embolie. Volala jsem knězi, tem mi potvrdil, že minulý den syna vyzpovídal, svatá zpověď byla usebraná. Když jsem to oznámila otci Vojtěchovi, tak mi řekl: "Vidíte maminko, že Bůh vždycky své sliby plní." Synovi bylo 31 roků, byl svobodný a jsou to 4 roky.

Pane děkuji Ti a nikdy Ti nepřestanu být vděčná za Jiříka.

Jeli jsme z Mašůvek

Jeli jsme v lednu na první sobotu do Hlubokých Mašůvek na pouť. Manželé a teta. Na zpáteční cestě, bylo velké náledí, jsme dostali smyk a řítili se ze dvoumetrového srázu. Manželka volala Boha Otce, teta Pannu Marii, muž se snažil ovládat auto. Je zvláštní, že teta seděla na pravé straně a my jsme se neprevrátili, projeli struhou a zastavili v oranisku. Vůbec nic se nám nestalo, ani autu. Vyjet se vůbec nedalo. Manžel šel asi 2 km pro pomoc. Seděli jsme s tetou v autě a modlily se růžencem. Jelo kolem auto plné mladých a zastavili, že nám pomohou. Jejich kamarád, že v těch samých místech sjel a auto se rozlomilo na půl. Říkali: "Vy pěkně začínáte, je 2. 1. a už havarujete."

Manžel sehnal pomoc, vytáhli nás a my děkovali Bohu a pokračovali v cestě. Doma čekala sestra, kterou bolely záda, takže nejela. Když jsme dlouho nejeli, tak si říkala: "Je první sobota, to už jsou v nebi." Když jsme za měsíc jeli zase do Mašůvek a zastavili u srázu za světla, teprve jsme viděli tu hloubku a ten zázrak, že jsme s Boží pomocí vyvázli.

Dostává se nám tolik milostí, že nestačíme dost Bohu děkovat za záchranu i za každý den. Díky Pane!!!

*Příběhy posbíral: P. Marek Dunda
FATYM, Vranov nad Dyjí
<http://www.fatym.com/>*

“Catholic” Biden and His Vice President

Pro-Life activist and hero David Daleiden

David Daleiden from the Center for Medical Progress helped expose Planned Parenthood's harvesting and sale of fetal body parts in 2015. According to *Lifesite News*, in 2016, as Attorney General of California, Kamala Harris was behind the raid of his apartment, in which authorities seized a laptop and several hard drives that contained the videos he filmed as part of his expose of Planned Parenthood. Some of the confiscated drives contained "some very damning footage that has yet to be released to the public."

According to *Lifesite News*, under the initiative of Kamala Harris, the California Attorney General's office targeted Daleiden's speech under the video recording law at the urging of Planned Parenthood, the National Abortion Federation, and StemExpress, a fetal tissue procurement company with deep ties to the professional abortion industry. While running for Senator, Harris had a meeting with Planned Parenthood executives in Los Angeles, including witnesses in her investigation, to discuss issues in the investigation as part of Planned Parenthood's political agenda in California. Two weeks later, Daleiden's home was raided by the California Department of Justice. California DOJ reports reveal that they were instructed by Planned

Parenthood's attorney Beth Parker to seize "the computers used to produce the videos." Planned Parenthood and the National Abortion Federation attempted to intervene in the Attorney General's prosecution of Daleiden to dictate how he would be allowed to present his defense. The California recording law includes an absolute protection for recordings made for the purpose of gathering evidence of violent crimes, and Planned Parenthood and NAF wanted to block off any evidence or testimony that would reveal criminality in their fetal tissue programs.

Harris prosecuted pro-life journalists when they dared investigate the selling of baby body parts. She supports killing babies up until birth. In January 2019, New York passed a pro-abortion law that takes away all legal protections for unborn babies and allows them to be aborted for basically any reason up to birth. On June 12, 2019, Illinois also passed a law, signed by Governor Pritzker to legalize abortions up to birth. Rhode Island soon joined in. The following states also allow unborn babies to be aborted through all nine months of pregnancy. They are Alaska, Colorado, New Hampshire, New Jersey, New Mexico, New York, Oregon and Vermont and Washington, D.C.

When I learned in June of 2019 that my home state of Illinois' Governor signed the legislation for full term baby murder, forced paid by tax payers, I decided to move. I also decided that in good conscience I can never visit any of the states listed above. The genocide of the most innocent humans surpasses by far any other genocide in the history of the world. Anyone for abortion is godless. When spreading this information, I am astounded by the apathy. It makes me wonder how many or rather how little actual Christians there really are in the world. I'm sickened that Joe Biden and any other abortion enable dare call themselves Catholic.

Who slew me not from the womb, that my mother might have been my grave, and her womb an everlasting conception. Jeremias 20:17

Douay Rheims.

Rheims <http://drbo.org/chapter/28020.htm>.

Accessed January 2021.

By Jana Krcek

MY LITTLE CATECHISM

8. Q: Does God know everything?
A: Yes. God knows all things, even our most secret thoughts, words, and actions.
In the Bible: Job 21:22; Psalm 33:13-15; Psalm 147:4-5
In the Catechism: CCC, 208
9. Q: Is God all loving, just, holy, and merciful?
A: Yes, God is all loving, all just, all holy, and all merciful - and he invites us to be loving, just, holy, and merciful too.
In the Bible: John 13:34; 1 John 4:8; Ephesians 2:4
In the Catechism: CCC, 214, 211, 208
10. Q: Is there only one God?
A: Yes, there is only one God.
In the Bible: Isaiah 44:6; John 8:58
In the Catechism: CCC, 253
11. Q: Why is there only one God?
A: There can only be one God, because God, being supreme and infinite, cannot have an equal.
In the Bible: Mark 12:29-30
In the Catechism: CCC, 202
12. Q: How many Persons are there in God?
A: In God there are three divine Persons, unique and distinct and yet equal in all things - the Father, the Son, and the Holy Spirit.
In the Bible: 1 Corinth 12:4-6; 2 Corinth 13:13; Ephesians 4:4-6
In the Catechism: CCC, 252,254,255
13. Q: Is the Father God?
A: Yes.
In the Bible: Exodus 3:6; Exodus 4:22
In the Catechism: CCC, 253, 262
14. Q: Is the Son God?
A: Yes.
In the Bible: John 8:58; John 10:30
In the Catechism: CCC, 253, 262
15. Q: Is the Holy Spirit God?
A: Yes.
In the Bible: John 14:26; John 15:26
In the Catechism: CCC 253, 263

MŮJ MALÝ KATECHISMUS

8. Otázka: Ví Bůh všechno?
Odp.: Ano. (Je vševědoucí.) Bůh zná všechny věci, dokonce i naše nejtajnější myšlenky, slova a skutky.
V Bibli: Job 21:22; Žalm 33: 13-15; Žalm 147: 4-5
V Katechismu: CCC, 208
9. Ot.: Je Bůh milující, spravedlivý, svatý a milosrdný?
Odpověď: Ano, Bůh všechny miluje, je spravedlivý, nejvyšší svatý a milosrdný - a zve nás, abychom také milovali, byli spravedliví, svatí a milosrdní.
V Bibli: Jan 13:34; 1 Jan 4: 8; Efezským 2: 4
V Katechismu: CCC, 214, 211, 208
10. Otázka: Existuje jen jeden Bůh?
Odpověď: Ano, existuje jen jeden Bůh.
V Bibli: Izaiáš 44: 6; Jan 8:58
V Katechismu: CCC, 253
11. Otázka: Proč existuje jen jeden Bůh?
Odpověď: Může existovat pouze jeden Bůh, protože Bůh, který je svrchovaný a nekonečný, nemůže mít sobě rovného.
V Bibli: Marek 12: 29-30
V Katechismu: CCC, 202
12. Otázka: Kolik osob je v Bohu?
Odpověď: V Bohu jsou tři božské osoby, jedinečné a odlišné a přesto nerozdielné ve své podstatě - Otec, Syn a Duch svatý.
V Bibli: 1 Korint 12: 4-6; 2 Korint 13:13; Efezským 4: 4-6
V katechismu: CCC, 252,254,255
13. Otázka: Je Otec Bůh?
Odpověď: Ano.
V Bibli: Exodus (2 Moj) 3: 6; Exodus (2 Moj) 4:22
V Katechismu: CCC, 253, 262
14. Otázka: Je Syn Bůh?
Odpověď: Ano.
V Bibli: Jan 8:58; Jan 10:30
V katechismu: CCC, 253, 262
15. Otázka: Je Duch svatý Bůh?
Odpověď: Ano.
V Bibli: Jan 14:26; Jan 15:26
V katechismu: CCC 253, 263

Podle: My Little Catechism – The Dynamic Catholic Institute, USA – 2018

Přeložily do českého jazyka děti z České sobotní školy kardinála Berana v České misi v Brookfieldu, IL

Velké Meziříčí, město, hrad, zámek a bílá paní

Město Velké Meziříčí vzniklo spojením města Meziříčí se sedmi okolními obcemi. Rozprostírá se v západní části Moravy, ve východní části Kraje Vysočina, v okrese Žďár nad Sázavou. Žije v něm asi 11 800 obyvatel. V těsném sousedství Velkého Meziříčí, ve výšce 77 m nad údolím, byla na dálničním mostu vybudována dálnice D1. Ta spojuje Prahu s Brnem a s Bratislavou.

Meziříčský zámek, původně gotický hrad, leží na skalnaté vyvýšenině nad soutokem řek Balinka a Oslava. Hrad měl dvoje hrady, 3 věže a 5 bašt. Nejstarší částí hradu je skupina budov se zachovalou hladomornou. Střední část, postavená v gotickém slohu, pochází ze 14. století. Zbytek byl postaven v době renesance, jak to dokládá vstupní brána s letopočtem 1578.

O hradu a městě Meziříčí se udržuje zkazka o tom, že byly založeny germánským kmenem Markomanů. Dva předáci toho kmene prý přijeli na skalnatý ostroh nad soutokem řek Balinky a Oslavy. Když se zastavili u lípy, rozhlíželi se. Místo se jim velice líbilo, proto se rozešli, aby obhlédli okolí. Před rozchodem se domluvili, že se u stromu zase setkají. Když se oba vrátili, starší z nich řekl: „Jsme tu mezi řekami. Postavíme tu hradisko a nazveme je Meziříčím.“

Jiná pověst se odvolává na ztracený spis J. A. Komenského a tvrdí, že Meziříčí bylo sídlem markomanského krále Marobuda a že se proto jmenovalo Marobudum, nebo Marburk. Zničilo prý je v polovině 5. století n. l. vojsko hunského krále Attily. To proto, že markomanský král nechtěl s Huny táhnout do Galie (dnes Francie). Roku 638 n. l. prý hrad a město Meziříčí obnovil vládce Sámovy říše kníže Sámó. Ten prý Meziříčí nazval Sámohradem.

Na vrcholu moci a slávy Velké Moravy, za časů vlády knížete Rostislava, prý v Meziříčí kázali svatí bratři Konstantin-Cyřil a Metoděj. Na památku jejich pobytu byl ve městě postaven kamenný kříž a u silnice, která vede do Třebíče, dvě kapličky. Tam prý se svatí věrozvěstové s Meziříčany loučili.

K roku 1236 se v písemnostech v souvislosti s Meziříčím uvádí jakýsi pan Budislav a k roku 1281 pan Znata z Lomnice. V držení pánů z Lomnice zůstal místní hrad a obec až do konce 14. století. Po Lomnických roku 1405 obojí získal jako dědictví pan Lacek z Kravař, hofmistr českého krále Václava IV. Pan Lacek z Kravař přebudoval

hrad a svým vlivem u krále pro svoje Meziříčí získal roku 1408 městská práva. Pan Lacek z Kravař byl horlivým přívržencem M. Jana Husa.

Po smrti pana Lacka z Kravař roku 1416 připadl hrad i s veškerým příslušenstvím panu Jindřichu z Kravař a Plumlova. Ten, na rozdíl od svého předchůdce, stál věrně po boku krále Zikmunda Lucemburského a zaplatil za to svým životem. Roku 1420 padl v bitvě pod Vyšehradem. Jeho nástupce Jiří z Kravař město Meziříčí prodal a nechal je roku 1447 zapsat do zemských desek jako majetek Jana z Lomnice. Tak se Meziříčí dostalo znovu do rukou pánů z Lomnice.

Jan z Lomnice však brzy nato zemřel a zakrátko po něm, roku 1455, zemřel i jeho syn Václav. Zůstali po něm sirotci Bohunka a Jan. Jejich dědictví měl spravovat pan Bohuš z Lomnice. Ten byl odpůrcem českého krále Jiřího z Poděbrad a proto ho král Jiří poručnictvím zbavil. Když pan Bohuš z Lomnice nechtěl Meziříčí opustit, král nechal hrad oblehnout a dobýt. Hrad potom dal do zástavy svému synu Viktorinovi.

V letech dospělosti vnučky a vnuka pana Václava z Lomnice koupil meziříčské majetky roku 1528 pan Jan z Pernštejna. Ten si je velmi oblíbil a často tam pobýval. Jeho synové však celé panství už roku 1552 prodali panu Zikmundu Heltovi z Kementu, mistokanceléři království českého. Byl to člověk vzdělaný, proto si ho český král Ferdinand I. Habsburský vybral za vychovatele svých synů Maxmiliána a Ferdinanda. Ke chvále pana Zikmunda Helta je nutné říci, že ač to byl katolík, jinověrce nepronásledoval.

Když pan Zikmund Helt roku 1564 zemřel, jeho manželka Alena z Lomnice se provdala za pana Václava Berky z Dubé a Lipého, nejvyššího českého sudího. Byla horlivou luteránkou a toto nové učení podporovala. Ve městě založila luteránské gymnázium po způsobu iwančické bratrské školy.

Za Berků zuřila 30letá válka a Meziříčí bylo několikrát vydrancováno. Poprvé se to stalo roku 1620, kdy do města vpadli Poláci, kteří se vraceli z bitvy na Bílé hoře u Prahy. Roku 1622 sužovali město Meziříčí Uhři, v letech 1643 a 1645 Švédové.

Paní Anna Marie Berková, provdaná Khieslová, prodala meziříčské panství roku 1649 nejvyššímu moravskému sudímu Rudolfovi z Kounic. Ale už jeho syn, pan Vilém z Kounic, je prodal hraběti Petrovi z Ugartu.

Za toho rodu byli meziříčští poddani sužováni velkými robotami a naturálními dárkami. Došlo to až tak daleko, že o jejich stížnosti rozhodoval sám císař rakouský Josef I. Ten nařídil dát meziříčským poddaným některé úlevy. V té době město Meziříčí i se zámek roku 1723 vyhořelo. Od Ugartů pak meziříčské panství koupil Leopold, vévoda šlesvicko-holštýnský. Později dědictvím přešlo na Lichtenštejny a potom opět dědictvím na knížata z Lobkovic. Za Lobkoviců byl zámek nákladně opraven.

Po smrti Rudolfa z Lobkovic roku 1908 se majitelem Meziříčí stal jeho synovec hrabě František z Harrachu. Ten byl velkým přítelem umění a starožitných památek. Svůj zámek v Meziříčí proměnil v nádherné muzeum. Byly v něm cenné obrazy, válečné a lovecké trofeje, umělecký nábytek a mnoho jiných památek. Od atentátu, ke kterému došlo dne 28. 6. 1914 v Sarajevu, se jako zvláštní relikvie na zámku choval kapesník, do kterého hrabě František z Harrachu zachytil krev, stékající ze rtů jeho přítele a následníka trůnu arcivévody Františka Ferdinanda d'Este. Hrabě František z Harrachu se tehdy účastnil vojenských manévřů rakouských vojsk, které probíhaly těsně u hranic se Srbskem. V den sarajevského atentátu doprovázel a svým tělem chránil svého přítele a následníka trůnu v jeho otcověném automobilu.

Zámek ve Velkém Meziříčí má také svoji bílou paní. Zjevuje se vždy, když má zemřít někdo z majitelova rodu. Posledně prý bílou paní spatřila sestra tehdejšího majitele zámku. Když se jednou v horním salonku ukládala k spánku, uviděla náhle bílou postavu. Měla za to, že je to její sestra a tak ji oslovila. Nedostalo se jí žádné odpovědi a postava zmizela. Šla se tedy, k smrti vydešená, podívat do pokoje své sestry. Tam zjistila, že její sestra už spí. Zakrátko nato zemřela babička pana hraběte Františka Harracha, majitele zámku.

*S využitím knihy Karla Kallába:
Pověsti hradů moravských a slezských
připravil Jiří Kachlík,
Brno, Česká republika*

*Foto na zadní straně:
Vstupní brána do zámku
ve Velkém Meziříčí*

